

แนวคิดและมาตรการเกี่ยวกับการช้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ

ในบทนี้ ผู้เขียนจะนำเสนอถึงแนวคิดและมาตรการเกี่ยวกับการช้อโกงในธุรกิจวินาศภัยในต่างประเทศ 3 แหล่งข้อมูลด้วยกัน อันได้แก่ สมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาติ ซึ่งเป็นองค์กรระหว่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการออกหนังสือแนะนำแนวปฏิบัติแก่ผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งรัฐเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในธุรกิจประกันภัย ซึ่งรวมถึงหนังสือแนะนำแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการช้อโกงประกันภัยด้วย โดยที่หนังสือฉบับนี้จะเป็นการให้นิยาม แบ่งประเภท ตลอดจนแนวทางป้องกันเกี่ยวกับการช้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัย แม้หนังสือแนะนำฉบับนี้จะมีได้เป็นมาตรการทางกฎหมาย แต่ก็ยังเป็นแหล่งข้อมูลให้ศึกษาที่มีความเป็นสากล เนื่องจากมีถึง 130 ประเทศที่เป็นสมาชิกสมาคมนี้ ซึ่งรวมถึงประเทศไทย ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนด้วย¹

ประเทศสหรัฐอเมริกา ก็เป็นอีกแหล่งข้อมูลที่น่าสนใจที่ผู้เขียนนำมาเสนอ เพราะเป็นประเทศที่มีมูลค่าธุรกิจประกันภัยอันดับหนึ่งของโลก และเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการช้อโกงประกันภัยมาโดยตลอด จึงทำให้ประเทศนี้มีการสั่งสมแนวคิดเกี่ยวกับการช้อโกงในธุรกิจประกันภัยมาหลายทศวรรษ แต่จากเดิมที่แต่ละมลรัฐก็มีแนวคิดและมาตรการในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมชนิดนี้เป็นของตนเอง จนช่วงทศวรรษที่ 90 ก็ได้มีการรวมตัวกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับประกันภัยในหลายมลรัฐจนเกิดเป็น พันธมิตรเพื่อต่อต้านการช้อโกงประกันภัย ที่เป็นองค์กรอิสระ และเป็นเสมือนศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและหามาตรการร่วมกันเพื่อจัดการกับปัญหาการช้อโกงประกันภัย จนในที่สุด พันธมิตรเพื่อต่อต้านการช้อโกงประกันภัย ก็ได้ออกมาตรการปราบปรามอาชญากรรมชนิดนี้อย่างเป็นทางการ อันได้แก่ แม่บทกฎหมายช้อโกงประกันภัย และแม่บทกฎหมายหน่วยงานช้อโกงประกันภัย เพื่อให้มลรัฐต่างๆ ได้มีมาตรการเกี่ยวกับการช้อโกงประกันภัยไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งผู้เขียนจะได้นำเสนอและวิเคราะห์แม่บทกฎหมายทั้งสองฉบับนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการเฉพาะเพื่อปราบปรามการช้อโกงในต่างประเทศ

¹ IAIS. IAIS Members [Online]. (n.d.). Available from:

<http://www.iaisweb.org/index.cfm?pageID=31> [2008, February 10]

นอกจากนี้ แหล่งข้อมูลจากประเทศสหรัฐอเมริกาที่ผู้เขียนนำมาเสนออีกแหล่งหนึ่ง ได้แก่ มลรัฐเนบราสกา ซึ่งเป็นมลรัฐที่ได้มีการนำเอาแม่บทกฎหมายทั้งสองฉบับของพันธมิตร เพื่อต่อต้านการฉ้อโกงประกันภัย มาปรับใช้และออกเป็นกฎหมายของตน อันได้แก่ กฎหมายฉ้อโกงประกันภัย และกฎหมายหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย เพื่อบังคับใช้แก่ความผิด การฉ้อโกงประกันภัย และเพื่อให้ มีหน่วยงานสอบสวนการฉ้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ ด้วยเหตุนี้ มลรัฐเนบราสกา จึงมีตัวอย่างคดี และมีปริมาณสถิติคดีเกี่ยวกับอาชญากรรม ชนิดนี้อย่างชัดเจน ซึ่งผู้เขียนจะได้นำเสนอกฎหมาย และข้อมูลดังกล่าวของมลรัฐเนบราสกา ตลอดจนทำการวิเคราะห์กฎหมายและข้อมูลดังกล่าวด้วย เพื่อแสดงให้เห็นว่าการมี มาตรการเฉพาะแก่การฉ้อโกงประกันภัยส่งผลดีประการใดแก่การปราบปรามอาชญากรรมชนิดนี้

แหล่งข้อมูลต่างประเทศสุดท้ายที่ผู้เขียนจะได้นำเสนอได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐ ประชาชนจีน ที่เริ่มต้นตัวกับปัญหาอาชญากรรมการฉ้อโกงประกันภัย รัฐบาลจึงได้แก้ไข กฎหมายของตนอันได้แก่กฎหมายประกันภัย และกฎหมายอาญา เพื่อกำหนดความผิดและ โทษเฉพาะแก่การฉ้อโกงประกันภัย แม้ประเทศจีนจะยังมีได้มีหน่วยงานสอบสวนการ ฉ้อโกงประกันภัยเฉพาะอย่างในมลรัฐเนบราสกา แต่กฎหมายฉบับดังกล่าว ก็แสดงให้เห็นถึง แนวคิดและมาตรการเฉพาะแก่อาชญากรรมการฉ้อโกงประกันภัยในประเทศสาธารณรัฐประชาชน จีนได้เป็นอย่างดี ซึ่งผู้เขียนจะได้นำเสนอกฎหมายและการวิเคราะห์กฎหมายดังกล่าวเป็น ลำดับไป

3.1 สมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาติ²

สมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาติ หรือ International Association of Insurance Supervisors (IAIS) เป็นองค์ระหว่างประเทศก่อตั้งในปี ค.ศ.1994 มีภารกิจหลักในการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยทั้งในประเทศและระหว่างประเทศสมาชิกเพื่อที่จะดำรงไว้ซึ่ง ความมีประสิทธิภาพ เป็นธรรม ปลอดภัย มีเสถียรภาพในตลาดการประกันภัยเพื่อผลกำไรแก่ ผู้ประกอบธุรกิจประกันภัย และปกป้องคุ้มครองผู้เอาประกันภัย ซึ่งในปัจจุบันมีสมาชิกแล้วกว่า 130 ประเทศ ประเทศไทยก็เป็นสมาชิกด้วยเช่นกัน

² International Association of Insurance Supervisors, Guidance Paper on Preventing, Detecting and Remedying Fraud in Insurance Beijing, China, October 2006

การขโมยในประกันภัยก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ IAIS ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาว่ามีผลกระทบต่อทั้งผู้รับประกันภัย ผู้เอาประกันภัย ความเชื่อมั่นต่อผู้บริโภครวมถึงผู้ถือหุ้น นอกจากนี้ยังมีผลกระทบต่อชื่อเสียงของผู้รับประกันภัย ภาคธุรกิจประกันภัยและความมีเสถียรภาพของเศรษฐกิจ การปล่อยให้ผู้รับประกันภัยในแต่ละประเทศเผชิญกับปัญหาที่โดยลำพังอาจแก้ปัญหาได้ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร IAIS จึงตีพิมพ์แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการขโมยในประกันภัย (Guidance Paper on Preventing, Detecting and Remedying Fraud in Insurance) เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ.2006 ที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้รับประกันภัยเข้าใจและจัดการลดโอกาสและความสูญเสียต่อการขโมยในประกันภัย ด้วยตนเองอย่างสมัครใจผ่านนโยบาย กระบวนการ และการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้กำกับดูแลควรให้ความเห็นต่อระบบควบคุมภายในของแต่ละบริษัทรับประกันภัยว่ามีจุดดีและจุดด้อยอย่างไร ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญของแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการขโมยในประกันภัยดังนี้

นิยามและประเภทของการขโมยประกันภัย

IAIS ได้กำหนดนิยามของการขโมยในประกันภัยว่าหมายถึง การกระทำ หรือละเว้นกระทำโดยเจตนาอันไม่ซื่อสัตย์ หรือไม่ชอบด้วยกฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์แก่ตนเองหรือบุคคลอื่น โดยได้ยกตัวอย่างการกระทำดังกล่าว ได้แก่ การยกยอกทรัพย์สิน การจงใจให้ข้อมูลที่ผิด การปกปิด การระงับ หรือไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงใดที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจทางการเงิน การทำธุรกรรมใด หรือความเข้าใจในสถานะของผู้รับประกันภัย เป็นต้น และจากนิยามดังกล่าว IAIS ได้แบ่งประเภทของการขโมยประกันภัยออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การขโมยภายใน การขโมยโดยผู้เอาประกันภัยและการขโมยค่าสินไหมทดแทน และการขโมยโดยคนกลาง ซึ่ง IAIS ได้อธิบายและยกตัวอย่างรวมถึงได้ให้แนวทางในการป้องกันและตรวจสอบการขโมยประกันภัยทั้ง 3 ประเภทนี้ สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1) การขโมยภายใน (Internal fraud) คือการที่กรรมการ ผู้จัดการ พนักงาน ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยลำพังหรือสมรู้ร่วมคิดกับบุคคลภายนอก กระทำการขโมยต่อบริษัทรับประกันภัยของตน

IAIS ได้กล่าวถึงการข้อโกงภายใน ว่าเป็นภัยที่ส่งผลกระทบต่อบริษัทรับประกันภัยเป็น อย่างมาก โดยเฉพาะในกรณีที่มีการข้อโกงภายในอย่างร้ายแรงอาจก่อให้เกิดความหายนะ ทางการเงินแก่บริษัทรับประกันภัยได้ ในการนี้ IAIS จึงนำสัญญาณเตือนให้บริษัทรับประกัน ภัยสังเกตพฤติกรรมเหล่านี้ว่าอาจเป็นสัญญาณเตือนการข้อโกงภายในได้ ตัวอย่างเช่น กรรมการ ผู้จัดการ หรือพนักงาน ลาออกอย่างทันทีทันใด หรือ บุคคลเหล่านั้นมีฐานะความ เป็นอยู่ที่ดีขึ้นมากอย่างฉับพลันโดยไม่มีเหตุผล หรือ การที่บุคคลเหล่านั้น ปฏิเสธที่จะให้มีการ ตรวจสอบการทำงานของตน หรือ เกิดความทับซ้อนในผลประโยชน์ของบุคคลเหล่านั้นกับ ผลประโยชน์ของบริษัท เป็นต้น อย่างไรก็ตาม สัญญาณเตือนดังกล่าวนี้ไม่ได้หมายความว่า การข้อโกงภายในจะเกิดขึ้น แต่ผู้รับประกันภัยก็ไม่ควรละเลยสัญญาณเตือนเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีสัญญาณเตือนพร้อมกันมากกว่าหนึ่งรายการ

สำหรับรูปแบบการข้อโกงภายในที่ IAIS ได้นำมายกตัวอย่างให้แก่บริษัทรับประกันภัยไว้ ศึกษา ได้แก่ ข้อโกงด้วยการรายงานข้อมูลทางการเงินของบริษัท การขโมยเช็ค การเรียก ค่าใช้จ่ายเกินจริง การปลอมลายมือชื่อ การนำเงินออกจากบัญชีลูกค้า การให้สินบนแก่ พนักงานเพื่อผลประโยชน์ตอบแทน การยกยอกเงินค่าความรับผิดชอบส่วนแรก การขโมย ข้อมูล หรือ การยกยอกเบี้ยประกันภัย เป็นต้น

ในเรื่องการป้องกันการข้อโกงภายใน IAIS ได้แนะนำบริษัทรับประกันภัยให้มีนโยบาย ป้องกันการข้อโกงภายใน รวมไปถึงวิธีการป้องกันและการควบคุมการข้อโกงภายในด้วยวิธี ต่างๆ ตัวอย่างเช่น การสร้างวัฒนธรรมของบริษัทอันเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ การที่บริษัท ควรดำรงไว้ซึ่งการตรวจสอบที่พอเพียง บริษัทควรกำหนดอำนาจหน้าที่ของกรรมการ ผู้จัดการ และพนักงานให้ชัดเจน และบริษัทควรกำจัดเรื่องผลประโยชน์ทับซ้อนระหว่างพนักงาน กับบริษัท เป็นต้น

นอกจากนี้ IAIS ยังได้แนะนำบริษัทรับประกันภัยในเรื่องของการตรวจตราการข้อโกง ภายใน เนื่องจากความมีประสิทธิภาพของการตรวจตราการข้อโกงภายในเป็นผลมาจาก นโยบายป้องกันการข้อโกงภายในที่มีประสิทธิภาพ มาตรการตรวจสอบการข้อโกงภายในที่ IAIS แนะนำนั้น ได้แก่ การใช้ผู้ตรวจสอบภายใน (Auditor) ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญใน ระดับต้นของการตรวจสอบการข้อโกงภายใน ดังนั้น จึงควรมีการฝึกอบรมและให้ความรู้ อย่างเพียงพอแก่ผู้ตรวจสอบภายในในเรื่องการข้อโกงภายใน และเพื่อผลที่ดี บริษัทควรเลือกใช้ องค์การตรวจสอบภายในจากภายนอกที่มีความเป็นอิสระ นอกจากนี้บริษัทควรควรกระตุ้นให้ พนักงานมีส่วนในการรายงานพฤติกรรมต้องสงสัยว่าจะเป็นการข้อโกงภายใน เป็นต้น

2) การฉ้อโกงโดยผู้เอาประกันภัย และการฉ้อโกงค่าสินไหมทดแทน (Policyholder fraud and claims fraud) คือการที่บุคคลหรือประชาชน กระทำการฉ้อโกงอันเกี่ยวกับการได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์หรือการจ่ายเงิน ซึ่งได้กระทำต่อบริษัทรับประกันภัย

การฉ้อโกงโดยผู้เอาประกันภัยและการฉ้อโกงค่าสินไหมทดแทนนี้ อาจถูกกระทำได้ตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นของสัญญาประกันภัย ระหว่างสัญญาประกันภัย หรือเมื่อมีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน นอกจากนี้ การฉ้อโกงค่าสินไหมทดแทนสามารถกระทำได้โดยบุคคลที่สามที่เกี่ยวข้องกับการยุติค่าสินไหมทดแทน (Settlement of claims) ซึ่งไม่ใช่ผู้เอาประกันภัยและผู้รับประโยชน์ ตัวอย่างเช่น การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนสำหรับอุบัติเหตุและความเสียหายที่ถูกสร้างขึ้น การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเกินความเสียหายหรือสูญหายที่แท้จริง การที่บุคคลสวมสิทธิเป็นผู้เอาประกันภัยเพื่อเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลตามความคุ้มครอง หรือ ผู้ประกอบวิชาชีพสถานพยาบาลเรียกร้องค่าบริการทางการแพทย์ซึ่งไม่ได้มีการให้บริการจริง เป็นต้น

IAIS ได้กำหนดแนวทางในการป้องกันการฉ้อโกงโดยผู้เอาประกันภัยและการฉ้อโกงค่าสินไหมทดแทนไว้ โดยเริ่มตั้งแต่การพัฒนากฎระเบียบประเภทใหม่ ๆ คือบริษัทรับประกันภัยมีการออกแบบกรมธรรม์ควรคำนึงถึงปัจจัยเสี่ยงในการฉ้อโกงในกรมธรรม์นั้น ๆ ตัวอย่างเช่น ผู้เอาประกันภัยที่มีปัญหาทางการเงินอาจเป็นจุดเริ่มต้นของการขโมยหรือเผาทรัพย์สินที่เอาประกันภัยถ้าเงื่อนไขของสัญญาประกันภัยประเภทนั้นเป็นแบบการชดใช้มูลค่าทรัพย์สินแบบของใหม่ แทนที่จะเป็นการชดใช้ตามมูลค่าทรัพย์สินที่แท้จริง นอกจากนี้แนวทางดังกล่าวแล้ว IAIS ยังได้ให้แนวทางในการป้องกันอีกหลายประการ ได้แก่ การที่บริษัทจัดให้มีข้อความเตือนลงในแบบฟอร์มสำหรับลูกค้า เช่น ใบเคลมฟอร์มว่าการฉ้อโกงบริษัทรับประกันภัยอาจนำไปสู่การฟ้องคดีอาญา นอกเหนือไปจากการปฏิเสธความรับผิดชอบตามสัญญา หรือ บริษัทควรติดตามข้อมูลจากภายนอก เช่น ชื่อเสียงในทางธุรกิจของผู้ประกอบวิชาชีพเฉพาะ เช่น สถานพยาบาล เพื่อหลีกเลี่ยงการทำการค้ากับผู้ประกอบวิชาชีพเฉพาะที่มีชื่อเสียงไม่ดี เป็นต้น

ในเรื่องการตรวจตราการฉ้อโกงโดยผู้เอาประกันภัยและการฉ้อโกงค่าสินไหมทดแทนนั้น IAIS ได้แนะนำว่า บริษัทรับประกันภัยควรใช้กระบวนการประเมินค่าสินไหมทดแทนที่มีประสิทธิภาพ โดยเริ่มตั้งแต่การมีพนักงานสินไหมทดแทนที่มีประสบการณ์ การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้าช่วย การมีฐานข้อมูลเกี่ยวกับผู้เอาประกันภัย ผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือ

บุคคลที่สามที่ การสอบปากคำผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือแม้แต่การดำเนินการตรวจสอบเป็นพิเศษสำหรับกรณีที่ต้องสงสัยว่าจะมีการฉ้อโกง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งกระบวนการดังกล่าวบริษัทรับประกันภัยอาจมิได้ดำเนินการด้วยตนเอง แต่ได้ว่าจ้างผู้สำรวจภัยและประเมินค่าสินไหมทดแทนสำหรับการประเมินค่าสินไหมทดแทน บริษัทรับประกันภัยก็ควรเลือกใช้บริการแต่เฉพาะรายที่มีความน่าเชื่อถือ และได้มาตรฐานเท่านั้น

3) การฉ้อโกงโดยคนกลางประกันภัย (Intermediary fraud) คือ การที่คนกลางประกันภัยได้แก่ ตัวแทนประกันภัย หรือ นายหน้าประกันภัย กระทำการฉ้อโกงต่อบริษัทประกันภัย หรือ ผู้เอาประกันภัย

คนกลางประกันภัยมีความสำคัญและเกี่ยวข้องในกระบวนการต่าง ๆ ของบริษัทรับประกันภัย ตั้งแต่ขั้นตอนการรับประกันภัย และการยุติค่าสินไหมทดแทน โดยคนกลางประกันภัยนี้ อยู่ในฐานะเป็นคนกลางที่ได้รับความไว้วางใจระหว่างผู้ซื้อประกันภัยกับบริษัทรับประกันภัย แต่ด้วยความไว้วางใจดังกล่าวนี้ก็เป็นเหตุให้นำมาซึ่งการฉ้อโกงด้วยวิธีต่างๆ ตัวอย่างเช่น การที่คนกลางประกันภัยรับเงินจากผู้เอาประกันภัยแล้วไม่ส่งเงินค่าเบี้ยประกันภัยแก่บริษัทรับประกันภัยส่งผลให้ผู้เอาประกันภัยไม่ได้รับความคุ้มครอง การที่คนกลางประกันภัยแอบลดทอนความคุ้มครองบางภัยออกแล้วเก็บเก็บส่วนต่างของเบี้ยประกันภัยไว้ การที่คนกลางประกันภัยแจ้งขอเอาประกันภัยย้อนหลังเพื่อให้คุ้มครองความเสียหายที่เกิดขึ้นมาแล้วโดยแลกกับค่าธรรมเนียมพิเศษจากผู้เอาประกันภัย เป็นต้น

ในเรื่องการป้องกันและการตรวจตราการฉ้อโกงโดยคนกลางนี้ IAIS ได้แนะนำแนวทางที่น่าสนใจว่า บริษัทรับประกันภัยบริษัทควรให้ความสำคัญในทุกขั้นตอนที่มีการเกี่ยวข้องโดยคนกลางประกันภัย โดยได้วางหลักเกณฑ์ในการป้องกันและตรวจตราการฉ้อโกงโดยคนกลางนี้ ได้แก่ การจัดการให้ใบคำขอและเงื่อนไขสัญญาเป็นตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัยที่มีการลงรายมือชื่อครบถ้วน ต้องแน่ใจว่าใบคำขอเป็นตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติของเขาเหล่านั้นอย่างดีพอ ตรวจสอบสถานะทางการเงินของตัวแทนและนายหน้าประกันภัยและเช็คแหล่งข้อมูลอ้างอิงด้วย ตรวจสอบให้แน่ใจตลอดเวลาที่คนกลางประกันภัยประกอบอาชีพอยู่ใบอนุญาตในการประกอบอาชีพของเขาเหล่านั้นยังไม่หมดอายุ ไม่ควรจ่ายค่าบำเหน็จก่อนที่จะได้รับเงินค่าเบี้ยประกันภัยงวดแรก ควรส่งต้นฉบับกรมธรรม์หรือเอกสารการต่ออายุกรมธรรม์ ตรงไปที่ผู้เอาประกันภัย มากกว่าที่จะส่งผ่านคนกลางประกันภัย เป็นต้น

ปัจจัยอันอาจก่อให้เกิดการฉ้อโกงประกันภัย

ในแง่ของปัจจัยอันการก่อให้เกิดการฉ้อโกงในประกันภัย IAIS ได้จัดองค์ประกอบพื้นฐานที่ทำให้เกิดการฉ้อโกงในประกันภัยขึ้นดังนี้

- 1) **มูลเหตุจูงใจ** ซึ่งในการฉ้อโกงประกันภัยนั้น บุคคลอาจกระทำด้วยเหตุผลที่ต่างกันออกไป บ้างอาจมีปัญหาทางการเงิน บ้างอยู่ภายใต้ภาวะความกดดันจากเป้าหมายทางธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในทางปฏิบัติ ดังนั้นผู้รับประกันภัยต้องตระหนักถึงความเป็นไปได้ของสภาพการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นและอาจนำไปสู่การฉ้อโกงได้
- 2) **โอกาส** ผู้กระทำการฉ้อโกงนั้นจำเป็นต้องมีโอกาสในการกระทำการฉ้อโกง โดยเฉพาะเมื่อเขาคิดว่าผู้รับประกันภัยมีระบบตรวจสอบการฉ้อโกงที่อ่อนแอ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้รับประกันภัยจะต้องมีนโยบายที่เหมาะสมเพื่อป้องกันและลดโอกาสที่อาจเกิดการฉ้อโกงขึ้นได้
- 3) **เหตุผลและความเชื่อส่วนบุคคล** ผู้กระทำการฉ้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัย แม้จะมุ่งแสวงหาเงิน หรือผลประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจเหมือนกัน แต่บางครั้งเหตุผลและความเชื่อส่วนบุคคลอันมีต่อการฉ้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัยนั้นแตกต่างกันไป ได้แก่
 - การที่ผู้กระทำความผิดมองว่าธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นเพียงเครื่องมือในการตีक्टวงผลประโยชน์ที่ทำได้ง่ายและหลงเหลือพยานหลักฐานน้อย
 - การที่ผู้ฉ้อโกงค่าสินไหมทดแทนมองว่าการฉ้อโกงประกันภัยเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลเมื่อเทียบกับที่ตนต้องแบกรับภาระการจ่ายค่าความรับผิดชอบส่วนแรกต่ออุบัติเหตุแต่ละครั้ง

- ผู้เอาประกันภัยที่ซื้อโงคค่าสินไหมทดแทน บางครั้งมองการกระทำของตนเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ เมื่อเทียบกับการที่ตนต้องจ่ายเงินค่าเบี้ยประกันภัยมาเป็นเวลานาน โดยที่ไม่เคยเกิดวินาศภัยเลย³
- การที่ผู้ซื้อโงคมองว่าเงินที่ตนซื้อโงคจากบริษัทรับประกันภัยนั้นเป็นจำนวนเล็กน้อย ไม่อาจสร้างความเสียหายให้กับบริษัทรับประกันภัยที่มีทรัพย์สินจำนวนมหาศาลได้
- การที่ผู้กระทำผิดมองว่าการซื้อโงคในธุรกิจประกันวินาศภัยนี้เป็นอาชญากรรมไร้เหยื่อ⁴

ประเภทของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการซื้อโงคประกันภัย

สำหรับในแง่ของตัวผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการซื้อโงคประกันภัยนี้ IAIS ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์บุคคลที่กระทำความผิด จนนำไปสู่การแบ่งประเภทของผู้ซื้อโงคประกันภัยได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) ผู้กระทำการซื้อโงคโดยอาศัยโอกาส หมายถึง การที่บุคคลทั่วไปได้ปฏิบัติตามกฎหมายโดยตลอดแต่ได้เห็นโอกาสในการซื้อโงคได้ ตัวอย่างเช่น บุคคลที่คิดว่าผู้รับประกันภัยมีเงินจำนวนมหาศาลจึงคิดว่ามันเป็นการยอมรับได้ที่จะได้การสร้างการเรียกร้องค่าสินไหมเพิ่มขึ้นมาเพื่อที่จะให้ได้เงินกลับคืนมาบ้างจากการเสียค่าเบี้ยประกันภัยมาหลายปีโดยไม่เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเลย

2) ผู้กระทำการซื้อโงคโดยมีอาชีพ หมายถึง ผู้ซื้อโงคที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญโดยเฉพาะในการซื้อโงคประกันภัย บุคคลดังกล่าวอาจกระทำการซื้อโงคไปจนกว่าจะถูกตรวจพบและอาจกระทำการซื้อโงคผู้รับประกันภัยจำนวนมาก การซื้อโงคโดยมีอาชีพนี้อาจเกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรมที่ประกอบด้วยผู้กระทำผิดหลายคนหลายกลุ่ม

³ KPMG. Insurance Fraud : The Victimless Crime [Online]. 2005. Available from: http://www.kpmg.com/cn/en/virtual_library/Financial_services/frontiers_in_finance/FIF0534.pdf[2008, January 20]

⁴ National Insurance Fraud Forum. Discussion Paper [Online]. 2000. Available from: http://www.insurancefraud.org/downloads/White_paper.pdf [2007, December 4]

มีการแบ่งหน้าที่กันอย่างเป็นระบบ และในท้ายที่สุดผลประโยชน์ที่ได้มาจากการซื้อโงะประกันภัยนี้ก็จะใช้เป็นต้นทุนในการประกอบอาชญากรรมอื่นๆต่อไป

บทบาทของผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยเกี่ยวกับการซื้อโงะประกันภัย

บทบาทของผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยในเรื่องของการซื้อโงะประกันภัยนี้ IAIS ได้แนะนำว่า ผู้กำกับดูแลควรให้ความสนใจว่าแต่ละบริษัทรับประกันภัยมีนโยบายที่มีประสิทธิภาพ กระบวนการ และ การควบคุมในเรื่องการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการซื้อโงะประกันภัยอย่างเพียงพอหรือไม่ ในการนี้ ผู้กำกับดูแลจึงสมควรได้รับอำนาจทางกฎหมายในการบังคับให้แต่ละบริษัทรับประกันภัยจัดให้มีนโยบายที่มีประสิทธิภาพ กระบวนการ และ การควบคุมในเรื่องการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการซื้อโงะประกันภัย โดยผู้กำกับดูแลจะเป็นผู้พิจารณาเรื่องดังกล่าวว่ามีประสิทธิภาพเพียงพอหรือไม่ หากไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอผู้กำกับดูแลสามารถสั่งการบริษัทรับประกันภัย และสุดท้ายควรให้เรื่องดังกล่าวมีสภาพบังคับแก่บริษัทรับประกันภัยใดที่ไม่ปฏิบัติตาม

กระบวนการในการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการซื้อโงะประกันภัยในแต่ละบริษัทที่ผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยต้องดำเนินการกำกับให้แต่ละบริษัทรับประกันภัยมีอย่างพอเพียงที่ IAIS ได้แนะนำไว้ ได้แก่ การกำกับดูแลว่าแต่ละบริษัทรับประกันภัยมีนโยบายภายใน การป้องกัน การตรวจสอบ และการเยียวยาการซื้อโงะประกันภัยอย่างเพียงพอ รวมถึง การกำกับดูแลว่าแต่ละบริษัทรับประกันภัยมีตรวจสอบโดยผู้ตรวจสอบ (Auditor) ในช่วงเวลาที่เหมาะสม เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป IAIS เป็นองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยโดยตรง อีกองค์กรหนึ่งที่เห็นถึงความสำคัญและความร้ายแรงของปัญหาการซื้อโงะในประกันภัย โดยมีการออกแนวทางในการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการซื้อโงะในประกันภัยในลักษณะของการแนะนำการบริหารจัดการเรื่องการซื้อโงะประกันภัยแก่บริษัทรับประกันภัย และผู้กำกับธุรกิจประกันภัยให้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ โดยมีการแนะนำตั้งแต่เรื่องความสำคัญของปัญหา แนวทางป้องกัน รวมไปถึงการตรวจสอบการซื้อโงะประกันภัยด้วย อย่างไรก็ตาม แนวทางต่างๆ ที่ IAIS แนะนำนี้ไม่มีลักษณะของสภาพบังคับอันจะเป็นเรื่องของกฎหมายอันจะส่งผลให้บริษัทรับประกันภัยจำต้องปฏิบัติตาม หรือแม้แต่มติของสภาผู้กำกับ

ดูแลธุรกิจประกันภัยที่ IAIS แนะนำนี้ ก็เป็นเพียงแนวทางปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับกำกับดูแลการ
ข้อโกงประกันภัย หาใช่เป็นเรื่องของกฎหมายไม่

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาถึงแนวทางการป้องกัน ตรวจสอบและเยียวยาการข้อโกง
ในประกันภัยของ IAIS แม้จะเป็นเพียงแนวทาง มิใช่เรื่องของกฎหมาย หรือแม่บทกฎหมาย
(Model law) แต่ก็ทำให้ผู้ศึกษา ไม่ว่าจะเป็นผู้กำกับดูแล บริษัทรับประกันภัย หรือผู้เกี่ยวข้อง
ได้เห็นภาพรวมของปัญหาการข้อโกงประกันภัย รวมไปถึงกระบวนการวิธีในการป้องกัน ตรวจสอบ
และเยียวยาการข้อโกงประกันภัย อีกทั้งยังสามารถนำแนวทางดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ได้กับ
องค์กรของตนในลักษณะของการบริหารจัดการที่ดี นอกจากนี้ยังสามารถนำแนวทาง
ป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการข้อโกงในประกันภัยของ IAIS เป็นประเด็นในแง่ของการ
พัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการข้อโกงประกันภัยทั้งการพัฒนากฎหมายประกันภัย และกฎหมาย
อาญา ซึ่งในส่วนของแนวทางในการนำเรื่องดังกล่าวนี้ไปพัฒนากฎหมายอาญานั้น ผู้เขียนจะได้
นำเสนอโดยละเอียดในบทต่อไป

3.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา

การข้อโกงในสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน โดย
คนกลางประกันภัย โดยลูกจ้าง หรือบริษัทรับประกันภัย ต่างก็มีลักษณะที่แพร่หลายและ
เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์สูง โดยประมาณการว่าในปี ค.ศ.1996 ธุรกิจประกันภัย ผู้บริโภค
หรือแม้แต่ภาครัฐก็ตกเป็นผู้สูญเสียมูลค่าทางเศรษฐกิจจากการข้อโกงในประกันภัยกว่าแปดหมื่น
ห้าพันล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ⁵ สาเหตุที่อาชญากรรมชนิดนี้ทวีความรุนแรงมากขึ้นนั้น
มาจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ การข้อโกงในประกันภัยนั้นให้ผลตอบแทนสูง การขาด
บทบัญญัติความผิดและโทษที่รุนแรงพอจะป้องกันยับยั้งการกระทำเหล่านี้ การที่สัญญา
ประกันภัยต้องอาศัยความสุจริตยิ่งของคู่สัญญา เป็นต้น จากความรุนแรงของปัญหา
ดังกล่าว ทำให้บรรดาหลายมลรัฐของสหรัฐอเมริกาต่างก็ตื่นตัวในการต่อสู้กับอาชญากรรมชนิดนี้
โดยได้มีการรวมตัวกันเป็นพันธมิตรระหว่างมลรัฐต่างๆ หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงาน
ภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องจัดตั้งเป็นกลุ่มพันธมิตรเพื่อต่อต้านการข้อโกงในประกันภัย Coalition
against Insurance Fraud (CAIF)

⁵ Coalition against Insurance Fraud, Summary of Provisions, Model Insurance
Fraud Act., P.1.

3.2.1 พันธมิตรเพื่อต่อต้านการฉ้อโกงประกันภัย

พันธมิตรเพื่อต่อต้านการฉ้อโกงในประกันภัย หรือ Coalition against Insurance Fraud (CAIF) เป็นองค์กรอิสระที่ถูกจัดตั้งโดยหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัยซึ่งเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาการฉ้อโกงในประกันภัย เช่น คณะกรรมการสมาคมประกันภัยแห่งชาติ (National Associations of Insurance Commissioner) สำนักงานการป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยแห่งชาติ (National Insurance Fraud Bureau) สำนักงานอัยการสูงสุดแห่งมลรัฐมิเนโซต้า เป็นต้น รวมทั้งสิ้น 39 องค์กร จัดตั้งเป็นกลุ่มพันธมิตรเพื่อต่อต้านการฉ้อโกงในประกันภัยขึ้นมาในปี ค.ศ.1993 เพื่อเป็นศูนย์กลางระหว่างสมาชิกในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและร่วมกันหาแนวทางมาตรการที่เกี่ยวข้องเพื่อต่อสู้กับการฉ้อโกงในประกันภัย

มาตรการสำคัญเพื่อต่อสู้กับการฉ้อโกงในประกันภัยที่เป็นผลงานของกลุ่มพันธมิตรเพื่อต่อต้านการฉ้อโกงในประกันภัย ได้แก่ มาตรการด้านแม่บทกฎหมายการฉ้อโกงในประกันภัย และ มาตรการแม่บทกฎหมายจัดตั้งหน่วยงานป้องกันและปราบปรามการฉ้อโกงในประกันภัย ดังที่จะได้นำเสนอเป็นลำดับต่อไป

ก) แม่บทกฎหมายฉ้อโกงประกันภัย *

แม่บทกฎหมายว่าด้วยการฉ้อโกงในประกันภัยหรือ Model Insurance Fraud Act ประกาศใช้เมื่อวันที่ 2 มีนาคม ค.ศ.1995 วัตถุประสงค์ของแม่บทกฎหมายดังกล่าวนี้เพื่อกำหนดให้การฉ้อโกงประกันภัยเป็นอาชญากรรมเฉพาะ (Specific crime) และเป็นความผิดอาญาร้ายแรง (Felony) โดยจะมีบทบัญญัติที่ครอบคลุมทุกประเภทของการฉ้อโกงในประกันภัย ไม่ว่าจะเป็นการฉ้อโกงค่าสินไหมทดแทน (Claim Fraud) การฉ้อโกงในการขอเอาประกันภัย (Application Fraud) และการฉ้อโกงโดยลูกจ้างในธุรกิจประกันภัย (Fraud committed by employee in insurance industry) อีกทั้งยังมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนระหว่างการกระทำที่เป็น การฉ้อฉลในทางแพ่ง และการกระทำที่เป็น การฉ้อโกงในทางอาญาซึ่งจะมีความแตกต่างกันทั้ง เรื่ององค์ประกอบความผิดและโทษอีกด้วย

* โปรดดูภาษาอังกฤษที่ภาคผนวก ก

นอกจากนี้แม้บทกฎหมายว่าด้วยการฉ้อโกงในประกันภัยยังมีบทบัญญัติที่เสริมการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นได้แก่ การให้ความคุ้มครองแก่ผู้ให้ข้อมูลแก่หน่วยงานในการสืบสวนสอบสวนการฉ้อโกงประกันภัยว่าจะไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและอาญาในเรื่องหมิ่นประมาท และการบังคับให้บริษัทรับประกันภัยต้องจัดทำแผนจัดการกับการฉ้อโกงอันอาจเกิดขึ้นภายในบริษัทและต้องส่งแผนดังกล่าวต่อหน่วยงานของรัฐ ในการนี้ผู้เขียนจะนำเสนอในส่วนที่เป็นสาระสำคัญและวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

นิยามศัพท์

แม้บทกฎหมายนี้ได้ให้นิยามไว้สำหรับบางคำที่ต้องการให้มีความหมายเฉพาะและมีความแตกต่างไปจากความหมายที่ใช้กันตามปกติ ดังที่ผู้เขียนจะได้สรุปนิยามคำที่มีความสำคัญ ดังนี้

- เจตนาร้าย หมายถึง การรู้ว่าข้อมูลนั้นเป็นเท็จ หรือการไม่สนใจที่จะรู้ว่าข้อมูลนั้นเป็นเท็จหรือไม่
- ปกปิด หมายถึง การกระทำที่ป้องกันไม่ให้บุคคลอื่นรู้ข้อมูลนั้น แต่การที่ไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลนั้นได้ไม่จำเป็นว่าเป็นการปกปิดตามความหมายนี้ การกระทำของผู้ที่ได้รับอำนาจตามกฎหมายหรือมีเหตุผลอันสมควรที่จะเชื่อว่าตนมีอำนาจตามกฎหมาย ในการป้องกันมิให้บุคคลอื่นรู้ข้อมูลก็ไม่ถือว่าเป็นการปกปิดตามความหมายนี้เช่นกัน
- ผู้เชี่ยวชาญประกันภัย หมายถึง ตัวแทนชายประกันภัย นายหน้าประกันภัย ผู้ให้งานแก่บริษัทประกันภัย ผู้สำรวจภัยและประเมินค่าสินไหมทดแทน
- ธุรกิจกรมประกันภัย หมายถึง การทำธุรกรรมโดย หรือระหว่าง (1) บริษัท หรือบุคคลผู้ซึ่งกระทำในนามบริษัท และ (2) ผู้เอาประกันภัย ผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ผู้ขอเอาประกันภัย ผู้สำรวจภัยและประเมินค่าสินไหมทดแทน ผู้เชี่ยวชาญประกันภัย ผู้ประกอบอาชีพเฉพาะ หรือบุคคลที่ทำในนามของบุคคลเหล่านี้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการได้มาซึ่งประกันภัย หรือประกันภัยต่อการคำนวณเบี้ยประกันภัย การยื่นคำขอรับค่าสินไหมทดแทน การเจรจาต่อรองหรือประเมินค่าสินไหมทดแทน

- บริษัท หมายถึงผู้ใดที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับประกันภัยภายในมลรัฐ และสัญญาว่าจะชดใช้ให้แก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งสำหรับความเสียหาย สูญหาย หรือความรับผิดชอบตามกฎหมายที่จะเกิดขึ้น
- ผู้ประกอบวิชาชีพเฉพาะ หมายถึง แพทย์ ศัลยแพทย์ จิตแพทย์ หรือนักกฎหมาย หรือบุคคลอื่นใดก็ตามที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพนั้นและบริการของเขาเกี่ยวกับการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งหรือทั้งหมด โดยตรงหรือโดยอ้อม ทั้งนี้รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง ร้านซ่อมรถยนต์ ผู้รับเหมาก่อสร้าง ผู้สำรวจภัยและประเมินค่าสินไหมทดแทน

การกระทำที่เป็นการฉ้อโกงประกันภัย (Fraudulent Insurance Act)

แม้บทกฎหมายนี้ได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกระทำอันเป็นการฉ้อโกงประกันภัยที่จะมีโทษทางอาญาไว้ในหมวดนี้ โดยมีองค์ประกอบว่า "ผู้ใด ด้วยเจตนาฉ้อโกงและเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์จากบุคคลอื่น กระทำ เข้าร่วม ช่วยเหลือ สนับสนุน หรือสมคบในการกระทำเป็นเหตุให้ผู้อื่นกระทำ หรืออนุญาตให้ลูกจ้างหรือตัวแทนกระทำการดังต่อไปนี้ มีความผิดฐานฉ้อโกงประกันภัย

(ก) ผู้เอาประกันภัย บุคคลในนามของผู้เอาประกันภัย ผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือผู้ขอเอาประกันภัยผู้ใด แสดง เป็นเหตุให้มีการแสดง หรือเตรียมการด้วยความเชื่อว่าจะได้แสดงข้อมูลใดอันเป็นเท็จในสาระสำคัญ หรือปกปิดข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญต่อบริษัทรับประกันภัย อันเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) ค่าขอเอาประกันภัย อัตราเบี้ยประกันภัย หรือการต่ออายุประกันภัยสำหรับกรรมกรรม
- (2) การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือผลประโยชน์อื่นใดจากกรรมกรรมประกันภัย
- (3) การจ่ายเงินใด ๆ อันเป็นไปตามระยะเวลาของกรรมกรรมประกันภัย
- (4) ค่าขอเอาประกันภัยที่ใช้ในธุรกรรมทางการเงิน

(ข) บริษัทรับประกันภัยใดที่แสดง เป็นเหตุให้มีการแสดง หรือเตรียมการด้วยความเชื่อว่าจะได้แสดง หรือบุคคลใดกระทำการเช่นว่านั้นต่อบริษัทรับประกันภัย อันข้อมูลเป็นเท็จในสาระสำคัญ หรือปกปิดข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญ ที่เกี่ยวกับธุรกรรมประกันภัยในเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) การซื้อเชิญเพื่อเสนอขายกรมธรรม์ประกันภัย
- (2) การขอใบอนุญาตได้จากเจ้าพนักงานของรัฐ
- (3) ข้อมูลสถานะทางการเงินของบริษัทรับประกันภัย
- (4) การก่อตั้ง การควบรวม หรือการเลิกบริษัทรับประกันภัย

(ค) การชักชวน หรือการตกลงรับประกันภัย หรือการยอมรับการต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัยโดยหรือเพื่อบริษัทรับประกันภัยที่ตกอยู่ในสภาพมีหนี้สินล้มพันตัว

(ง) การโยกย้ายทรัพย์สิน หรือสมุดทะเบียนทรัพย์สิน บันทึกธุรกรรมประกันภัยไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนจากสำนักงานหรือสาขาหรือจากสถานที่เก็บเช่นว่านั้นของบริษัทรับประกันภัย หรือทำลายสิ่งดังกล่าวจากกรมประกันภัย

(จ) การเปลี่ยนแปลง เบี้ยเงิน ใช้ในทางที่ผิด หรือยกยอกเงินจากบริษัทรับประกันภัย ผู้เอาประกันภัย ผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือผู้ขอเอาประกันภัยสำหรับการรับประกันภัยที่เกี่ยวข้องกับ

- (1) ธุรกรรมประกันภัย
- (2) การดำเนินการเกี่ยวกับธุรกิจประกันภัยโดยผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับประกันภัย
- (3) การก่อตั้ง การควบรวม หรือการเลิกบริษัทรับประกันภัย"

บทนี้จะกำหนดองค์ประกอบของความผิดหลักไว้คือ "เข้าใจและมีเจตนาฉ้อโกง" และระบุไว้ว่าการกระทำใดบ้างที่จัดว่าผิดฐานฉ้อโกงประกันภัยไม่ว่าผู้กระทำจะเป็นผู้เอาประกันภัย ผู้รับประกันภัย ลูกจ้างผู้รับประกันภัย หรือคนกลางก็ตาม โดยการตัดสินว่ามีความผิดบทนี้จะใช้หลักเช่นเดียวกับคดีอาญาทั่วไปคือ การพิสูจน์ความผิดจนสิ้นข้อสงสัย (Proof beyond reasonable doubt)

การกระทำที่เป็นการฉ้อฉลประกันภัย (Unlawful Insurance Act)

“ผู้ใดกระทำ เข้าร่วม ช่วยเหลือ สนับสนุนหรือสมคบคิดกระทำ หรือก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำ หรืออนุญาตให้ลูกจ้างหรือตัวแทนกระทำการดังต่อไปนี้ ด้วยความตั้งใจชักนำความไว้วางใจเป็นการกระทำฉ้อฉลประกันภัย

(ก) แสดง เป็นเหตุให้แสดง หรือเตรียมการด้วยความเข้าใจหรือเชื่อว่าจะได้มีการแสดง โดยหรือในนามของผู้เอาประกันภัย ผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือผู้ขอเอาประกันภัยต่อผู้รับประกันภัย ผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับประกันภัย อันข้อมูลใดๆ ที่รู้หรือเชื่อว่าเป็นเท็จ หรือผู้ไม่นั้นไม่สนใจในข้อมูลอันนั้นว่าจะเป็เท็จหรือไม่ หรือขัดขวาง ปิดบังข้อเท็จจริงใดๆ ที่เกี่ยวข้องกัน

- (1) การขอเอาประกัน อัตราเบี้ยประกันภัย หรือการต่ออายุกรมกรรมธรรม์ประกันภัยใดๆ
- (2) การเรียกร้องค่าสินไหม หรือผลประโยชน์ใดในกรรมธรรม์ประกันภัยใดๆ
- (3) การจ่ายเงินเนื่องด้วยในระยะเวลากรรมธรรม์ประกันภัยใดๆ
- (4) การขอเอาประกันภัยในธุรกรรมใดๆ ที่เกี่ยวกับค่าธรรมเนียมนายหน้า

(ข) แสดง เป็นเหตุให้มีการแสดง หรือเตรียมการด้วยความเข้าใจหรือเชื่อว่าจะได้มีการแสดงต่อ หรือโดยผู้รับประกันภัย ผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับประกันภัย อันข้อมูลใดๆ ที่รู้หรือเชื่อว่าเป็นเท็จ หรือผู้ไม่นั้นไม่สนใจในข้อมูลอันนั้นว่าจะเป็เท็จหรือไม่ หรือขัดขวาง ปิดบังข้อเท็จจริงใดที่เกี่ยวข้องกัน

- (1) การชักชวนให้มีการซื้อขายกรรมธรรม์ประกันภัยใดๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในกิจการนั้น
- (2) การขอใบอนุญาตประกอบกิจการใดๆ
- (3) สถานะทางการเงินของผู้รับประกันภัย
- (4) การได้มา การสร้าง การควบกิจการ การขยายสาขาหรือการเลิกไปของผู้รับประกันภัยใดๆ

(ค) ชักชวน ยอมรับ หรือต่ออายุประกันภัยโดยหรือเพื่อผู้รับประกันภัยที่รู้หรือไม่สนใจที่จะรู้ว่าบริษัทอยู่ในสภาพล้มละลาย”

ในบทนี้จะแตกต่างจากบทที่สองที่เป็นความผิดอาญา กล่าวคือในบทนี้จะกำหนดองค์ประกอบของความผิดหลักไว้เพียง "เจตนาที่จะชักนำความไว้วางใจ" และยังระบุไว้ว่าการกระทำใดบ้างที่เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อประกันภัย โดยการตัดสินว่ามีความผิดบทนี้จะใช้หลักการพิสูจน์ในทางแพ่งทั่วไปคือ น้ำหนักพยานหลักฐานของฝ่ายใดน่าเชื่อถือกว่าก็ชนะคดี

โทษทางอาญา

แม้บทกฎหมายนี้กำหนดให้มีโทษในทางอาญา ได้แก่ โทษจำคุกและโทษปรับสำหรับการกระทำอันเป็นการฉ้อโกงประกันภัยที่ปรากฏในหัวข้อที่ 2 เท่านั้น แต่จะไม่นำไปใช้กับการกระทำอันเป็นการฉ้อฉลประกันภัยในหัวข้อที่ 3 ซึ่งแม้บทกฎหมายจัดให้เป็นเรื่องของทางแพ่ง นอกจากนี้ ในเรื่องโทษทางอาญา แม้บทกฎหมายได้มีการแบ่งระดับความรุนแรงหรือหนักเบาของโทษโดยขึ้นอยู่กับมูลค่าทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดที่ผู้กระทำผิดได้มา หรือพยายามได้มา หรือ มูลค่าสูญเสียทางเศรษฐกิจไม่ว่าจะรวมกันหรือแยกกันของผู้เสียหายจากความผิดฐานฉ้อโกงประกันภัยตั้งแต่มูลค่าเท่าใดไปจนถึงเท่าใดจะมีความผิดระดับหนึ่ง และไ้ระดับมูลค่าที่มากขึ้นกับความผิดระดับที่เพิ่มมากขึ้นตามกันไป รวมไปถึงบุคคลที่เคยถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฉ้อโกงประกันภัยมาแล้ว หากกระทำผิดซ้ำอีกก็ถูกจัดอยู่ในความผิดที่มากขึ้นกว่าผู้ไม่เคยกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประกันภัยมาก่อน เป็นต้น

การชดเชย (Restitution)

ผู้ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฉ้อโกงประกันภัยนั้นนอกเหนือไปจากโทษที่จะได้รับตามที่กฎหมายบัญญัติแล้ว ยังจะต้องชดเชยความเสียหายสำหรับความสูญเสียทางเศรษฐกิจใด หรือค่าเสียหายใดแก่ผู้เสียหาย ความสูญเสียทางการเงินหรือความเสียหายหมายถึงค่าขาดรายได้ ค่าใช้จ่ายอื่น ค่าความรับผิดชอบส่วนแรกที่จ่ายไปภายใต้กรมธรรม์ประกันภัย ค่าสินไหมทดแทนที่จ่ายโดยผู้รับประกันภัย ค่าใช้จ่ายอันสมควรในการติดตาม สืบสวนสอบสวนโดยผู้รับประกันภัย ผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับประกันภัย ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทางกฎหมาย และค่าธรรมเนียมศาลและเมื่อศาลได้สั่งให้ชดเชยความเสียหายแล้ว ศาลจะเป็นผู้ประเมินระยะเวลาและวิธีการ ค่าชดเชยความเสียหายอาจถูกกำหนดให้เป็นค่าปรับ และโทษประการอื่นหากศาลสั่ง ศาลจะเป็นผู้พิจารณาสั่งว่าค่าชดเชยนั้นจะจ่ายเป็นงวดเดียวทั้งหมด หรือเป็นงวดโดยมีระยะเวลา

โทษประกอบ (Administrative Penalties)

นอกจากโทษจำคุก โทษปรับ และค่าเสียหาย(ถ้ามี) ที่ผู้ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดฐาน ข้อโกงประกันภัยจะได้รับแล้ว แม้บทกฎหมายนี้ยังกำหนดโทษประกอบเพิ่มเติมอีกด้วย ได้แก่ การถูกเพิกถอนใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับประกันภัย การถูกบันทึกลงใน ข้อมูลที่สามารถเผยแพร่ต่อสาธารณะชนได้ การห้ามเข้ามาเกี่ยวข้องในธุรกิจประกันภัยภายใน ระยะเวลาที่กำหนด หรือดำเนินการอื่นใดตามที่มลรัฐเห็นเหมาะสม

การชดเชยในทางแพ่ง (Civil Remedies)

แม้บทกฎหมายนี้ได้วางหลักเรื่องการชดเชยในทางแพ่งมาใช้ด้วย โดยจะมีการแบ่งการ ชดเชยในทางแพ่งออกเป็นสองส่วน ได้แก่ การชดเชยในทางแพ่งสำหรับผู้ข้อโกงประกันภัย กับ การชดเชยในทางแพ่งสำหรับผู้ข้อฉลประกันภัย สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

(ก) ผู้ใด ที่ธุรกิจหรือทรัพย์สินของเขาได้รับความเสียหายด้วยเหตุที่มีการข้อ ฉลประกันภัยอาจเรียกร้องค่าเสียหายที่เหมาะสมจากผู้ข้อฉลประกันภัยต่อศาลดังต่อไปนี้

- (1) ให้คืนผลประโยชน์ ค่าชดเชย หรือการจ่ายใดๆที่ผู้ข้อฉลประกันภัยได้รับไปโดยตรงจาก การละเมิดบทบัญญัติดังกล่าว
- (2) ค่าทนายความ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีที่สมเหตุสมผล รวมถึงค่าฤชาธรรมเนียมศาล ไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา

การดำเนินคดีภายใต้บทบัญญัติดังต่อไปนี้ อาจใช้วิธีดำเนินคดีแบบกลุ่ม (Class action) หรืออาจเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินคดีแบบกลุ่ม

(ข) ผู้ใดที่ธุรกิจหรือทรัพย์สินของเขาได้รับความเสียหายด้วยเหตุที่มีการ ข้อโกงประกันภัย อาจเรียกร้องค่าเสียหายที่เหมาะสมจากข้อโกงประกันภัย ต่อศาลดังต่อไปนี้

- (1) ให้คืนผลประโยชน์ ค่าชดเชย หรือการจ่ายใดๆที่ข้อโกงประกันภัยได้รับไปโดยตรง
- (2) ค่าทนายความ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีที่สมเหตุสมผล รวมถึงค่าฤชาธรรมเนียมศาล
- (3) ความเสียหายทางเศรษฐกิจใดทั้งหมดอันเป็นผลโดยตรงจากการข้อโกงประกันภัย

- (4) ค่าธรรมเนียมที่สมเหตุสมผลในการสืบสวนสอบสวนความผิดในการข้อโกงประกันภัยที่ ถูกพิสูจน์แล้วในกระบวนการพิจารณาชั้นศาล
- (5) โทษปรับ

นอกจากนี้แม้บทกฎหมายข้อโกงประกันภัยยังวางหลักเกณฑ์ให้พนักงานอัยการหรือ ผู้แทนพนักงานอัยการจะมีอำนาจดำเนินคดีแพ่งในนามของกรมประกันภัยและผู้เสียหายจากการ ที่มีผู้ข้อโกงประกันภัย ซึ่งการดำเนินคดีเช่นนั้น ศาลจะดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษา ให้เร็วเท่าที่จะทำได้ การอยู่ในระหว่างรอคำพิพากษาถึงที่สุด ไม่ว่าจะในเวลาใดศาลอาจจะรับคำสั่ง หรือสั่งให้ดำเนินการใดๆ รวมถึงการให้จำเลยหาประกันที่เหมาะสมจนกว่าศาลจะพอใจ โดยที่ ศาลมีอำนาจสั่งการใดที่เหมาะสมเพื่อป้องกันหรือระงับยับยั้งการข้อโกงประกันภัย

การดำเนินคดีใดที่เกี่ยวกับการข้อโกงประกันภัยหรือข้อฉลประกันภัย ต้องกระทำภายใน ระยะเวลาที่กำหนดนับแต่วันที่มีการการข้อโกงประกันภัยหรือข้อฉลประกันภัย หรือ ภายใน ระยะเวลาใดระยะเวลาหนึ่งนับแต่เวลาที่พบการข้อโกงประกันภัยหรือข้อฉลประกันภัย เช่นว่านั้น

ความร่วมมือ (Cooperation)

แม้บทกฎหมายข้อโกงประกันภัยได้วางหลักเกณฑ์ในเรื่องของการให้ความร่วมมือจาก บุคคลต่างๆ อันจะจำเป็นต่อการสอบสวนการข้อโกงประกันภัยของเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย ไม่ว่าจะ เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายในการเรียกบุคคลใดมาให้การ การขอ เอกสารมาตรวจสอบ หรือให้จัดทำข้อมูลใดมาแสดง นอกจากนี้ แม้บทกฎหมายนี้ยัง กำหนดให้ผู้รับประกันภัย หรือ ผู้เชี่ยวชาญประกันภัยที่มีเหตุผลอันควรเชื่อได้ว่าการข้อโกง ประกันภัย หรือ การข้อฉลประกันภัยได้กำลังเกิดขึ้น หรือ จะเกิด หรือเกิดขึ้นมาแล้ว จัดส่ง หรือเปิดเผยข้อมูลใดๆที่อยู่ในความครอบครองที่เกี่ยวข้องกับการกระทำเช่นนั้นต่อเจ้าพนักงาน บังคับใช้ และไม่ว่ากรณีใดการเปิดเผยข้อมูลแก่ผู้รับประกันภัยหรือผู้เชี่ยวชาญประกันภัยนั้น จะต้องไม่เป็นอันตรายต่อการสืบสวนสอบสวนหรือการฟ้องร้อง เจ้าพนักงานของรัฐอาจร้อง ขอให้ผู้รับประกันภัย หรือ ผู้เชี่ยวชาญประกันภัยเก็บข้อมูลที่เปิดเผยนั้นเป็นความลับก็ได้

ความคุ้มครอง (Immunity)

เพื่อให้เป็นการสอดคล้องกับการให้ความร่วมมือในหัวข้อข้างต้น ที่ผู้รับประกันภัย ผู้เชี่ยวชาญประกันภัย หรือบุคคลในที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการฉ้อโกงหรือข้อผิดพลาดประกันภัย เกิดขึ้นอาจรายงานเรื่องดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย ดังนั้น แม้มบทกฎหมายจึงวางหลักเกณฑ์ในเรื่องความคุ้มครอง เพื่อให้ความคุ้มครองแก่บุคคลใดที่ส่งข้อมูลอันน่าสงสัยว่าจะเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยโดยปราศจากเจตนาร้ายให้พ้นการรับผิดชอบทางแพ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อให้บุคคลมีความมั่นใจว่าการกระทำอันปราศจากเจตนาร้ายของตนจะไม่ส่งผลร้ายต่อตนเองในภายหลัง

ข้อบังคับที่จำเป็น (Regulator Requirement)

ในบทนี้ต้องการให้ผู้รับประกันภัยจัดทำโครงร่างแผนงานในการต่อสู้กับการฉ้อโกงประกันภัย ไม่ว่าจะเป็นแผนงานด้านการตรวจสอบภายในองค์กรของผู้รับประกันภัยเอง การให้ความรู้แก่ลูกค้า การสอบสวนการกระทำอันสงสัยว่าฉ้อโกงประกันภัยในเบื้องต้น เป็นต้น และนำเสนอแผนงานดังกล่าวแก่หน่วยงานประกันภัยของมลรัฐ

จากที่ได้สรุปสาระสำคัญของแม้มบทกฎหมายข้อโกงประกันภัยข้างต้นนั้น สามารถวิเคราะห์หรือออกเป็นประเด็นพิจารณาได้ดังนี้

1) แม้มบทกฎหมายการฉ้อโกงประกันภัยนี้ได้แบ่งอย่างชัดเจนระหว่างการฉ้อโกงประกันภัยอันเป็นความผิดทางอาญา กับ การฉ้อฉลประกันภัยที่ไม่ใช่ความผิดอาญา ความแตกต่างระหว่างการฉ้อโกงประกันภัย กับ การฉ้อฉลประกันภัย อยู่ที่องค์ประกอบความผิดของการกระทำทั้งสอง หากเป็นการฉ้อโกงประกันภัยนั้น แม้มบทกฎหมายจะกำหนดภาวะจิตใจในเรื่องของการที่ผู้กระทำมีเจตนาฉ้อโกงและเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจจากผู้อื่น (with intent to defraud and for the purpose of depriving another of property or for pecuniary gain) ซึ่งหากถูกพิสูจน์ในทางศาลจนสิ้นข้อสงสัยแล้ว (Proof beyond reasonable doubt) ก็อาจต้องรับโทษทางอาญาไม่ว่าจะเป็นโทษจำคุก หรือโทษปรับตามมา แต่หากเป็นการฉ้อฉลประกันภัย แม้มบทกฎหมายนี้จะกำหนดภาวะจิตใจในเรื่องของการมีเจตนาที่จะชักนำความไว้วางใจ (an intent to induce reliance) กล่าวคือ ผู้กระทำการฉ้อฉลประกันภัยไม่มีเจตนาจะฉ้อโกงอีกทั้งไม่ต้องการให้ได้มาซึ่งประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจจากผู้อื่น

หากแต่เพียงเป็นเรื่องของความประมาทเลินเล่อ (Recklessness) หรือไม่ใส่ใจที่จะให้ความระมัดระวังในเรื่องดังกล่าวจนทำให้ได้ประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจจากธุรกิจประกันภัยมาจากการกระทำของตน ถึงแม้การฉ้อฉลประกันภัยจะไม่ใช่ความผิดอาญาตามแม่บทกฎหมายนี้ แต่แม่บทกฎหมายนี้ก็จัดว่าการฉ้อฉลประกันภัยเป็นการกระทำอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย (Unlawful Insurance Act) ซึ่งหากถูกพิสูจน์ให้ศาลเชื่อในพยานหลักฐานโดยใช้หลักการพิสูจน์ในทางแพ่งแล้ว (civil standard of proof) จะส่งผลให้เกิดการชดเชยในทางแพ่ง (Civil Remedies) ที่ผู้ฉ้อฉลประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ แต่หาที่มีความผิดเป็นคดีอาญาไม่

2) แม่บทกฎหมายข้อโกงประกันภัยนี้ แบ่งความหนักเบาของความผิดโดยให้ขึ้นอยู่กับมูลค่าทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดที่ผู้กระทำผิดได้มา หรือพยายามได้มา หรือมูลค่าสูญเสียทางเศรษฐกิจไม่ว่าจะรวมกันหรือแยกกันของผู้เสียหายจากความผิดฐานข้อโกงประกันภัยตั้งแต่มูลค่าเท่าใดไปจนถึงเท่าใดจะมีความผิดระดับหนึ่ง และไล่ระดับมูลค่าที่มากขึ้นกับความผิดระดับที่เพิ่มมากขึ้นตามกันไป รวมไปถึงบุคคลที่เคยถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานข้อโกงประกันภัยมาแล้วหากกระทำผิดซ้ำอีกก็ถูกจัดอยู่ในความผิดที่มากขึ้นกว่าผู้ไม่เคยกระทำ ความผิดฐานข้อโกงประกันภัยมาก่อน เป็นต้น ซึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้แบ่งประเภทของความผิดไว้เป็นสองประเภท ได้แก่ ความผิดอาญาร้ายแรง (Felony) และความผิดอาญาไม่ร้ายแรง (Misdemeanor) โดยแต่ละประเภทของความผิดดังกล่าวยังมีการแบ่งย่อยระดับความรุนแรงของโทษออกไปอีก 5 ระดับด้วยกัน ทั้งนี้ทำให้แต่ละมลรัฐสามารถพิจารณาถึงความเหมาะสมของระดับความผิดและระดับของโทษที่ผู้กระทำสมควรได้รับโดยละเอียดต่อไป

3) สำหรับผู้ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงฐานข้อโกงประกันภัยแล้ว นอกจากจะถูกศาลสั่งให้คืนทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำผิดรวมถึงโทษจำคุกและโทษปรับที่อาจได้รับแล้ว ในด้านของเหยื่อของการกระทำผิดนี้ แม่บทกฎหมายนี้ยังวางหลักเกณฑ์เรื่องการชดเชยความเสียหาย (Restitution) ไว้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายในทางเศรษฐกิจ ความสูญเสียทางการเงิน หรือค่าขาดรายได้ ค่าใช้จ่ายอันสมควรในการติดตาม สืบสวนสอบสวนการข้อโกงประกันภัยที่ผู้เสียหายต้องสูญเสียไปจากการข้อโกงประกันภัยนั้น

4) แม่บทกฎหมายนี้วางหลักเกณฑ์ในเรื่องความคุ้มครองจากความรับผิดในทางแพ่งฐานหมิ่นประมาทที่ ผู้รับประกันภัย ผู้เชี่ยวชาญประกันภัย หรือบุคคลในที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการข้อโกงหรือฉ้อฉลประกันภัยเกิดขึ้น อาจรายงานเรื่องดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย เพื่อให้มีการสอบสวนการกระทำดังกล่าว แม่บทกฎหมายนี้จึงกำหนดให้มี

บทบัญญัติที่รับรองว่าจะให้ความคุ้มครองแก่บุคคลใดที่ส่งข้อมูลอันน่าสงสัยว่าจะเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยโดยปราศจากเจตนาร้ายให้พ้นการรับผิดชอบทางแพ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อให้บุคคลมีความมั่นใจว่าการให้ข้อมูลต่างๆ แก่เจ้าพนักงานของรัฐโดยปราศจากเจตนาร้ายของตนจะไม่ส่งผลร้ายต่อตนเองในภายหลัง

ข) แม่บทกฎหมายหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย *

แม่บทกฎหมายหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย หรือ Model Insurance Fraud Bureau Act ประกาศใช้โดยพันธมิตรเพื่อต่อต้านการฉ้อโกงประกันภัย (Coalition against Insurance Fraud) เมื่อวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1995 วัตถุประสงค์ของแม่บทนี้เพื่อสนับสนุนให้แต่ละมลรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกา มีการจัดตั้งหน่วยงานป้องกันและปราบปรามการฉ้อโกงประกันภัยรวมไปถึงการกำหนดอำนาจหน้าที่ด้วย เนื่องจากพันธมิตรเพื่อต่อต้านการฉ้อโกงประกันภัยนั้นเห็นแล้วว่า ปัญหาการฉ้อโกงประกันภัยนั้นมีความสำคัญระดับชาติจึงควรจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะและให้อำนาจหน้าที่ที่จำเป็นในการต่อสู้กับการฉ้อโกงในประกันภัย ซึ่งแม่บทกฎหมายหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยแบ่งออกเป็น 8 บทด้วยกันมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์

ความตั้งใจหลักของแม่บทกฎหมายนี้ก็เพื่อจัดการในเชิงรุกกับปัญหาการฉ้อโกงประกันภัยในแต่ละมลรัฐ ด้วยวิธีอำนวยความสะดวกในการตรวจสอบการฉ้อโกงประกันภัย ลดปริมาณการฉ้อโกงประกันภัย การบริหารจัดการการฉ้อโกงประกันภัย และการข่มขู่ยับยั้งการฉ้อโกงประกันภัย และเพื่อลดจำนวนเบี้ยประกันภัยที่จะต้องจ่ายให้กับการถูกฉ้อโกงประกันภัย กฎหมายนี้ยังก่อตั้งหน่วยงานการฉ้อโกงประกันภัยภายในกรมประกันภัยอีกด้วย

นิยามศัพท์

แม่บทกฎหมายนี้ได้ให้นิยามไว้สำหรับบางคำที่ต้องการให้มีความหมายเฉพาะและมีความแตกต่างไปจากความหมายที่ใช้กันตามปกติ เช่น คำว่าเจตนาร้าย ปกปิด บริษัทรับประกัน

* โปรดดูภาษาอังกฤษที่ภาคผนวก ข

ภัย ธุรกรรมประกันภัย เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะมีความหมายในลักษณะเดียวกับแม่บทกฎหมายข้อบังคับประกันภัยที่ได้นำเสนอไว้แล้วข้างต้น

อำนาจและหน้าที่ของหน่วยงานข้อบังคับประกันภัย

แม่บทกฎหมายนี้ได้เสนอให้หน่วยงานข้อบังคับประกันภัยจัดตั้งอยู่ในกรมการประกันภัย แต่ในทางปฏิบัติแล้ว มีบางมลรัฐที่จัดตั้งหน่วยงานข้อบังคับประกันภัยให้อยู่นอกกรมประกันภัย เช่น จัดตั้งในสำนักงานอัยการ เป็นต้น โดยในส่วนของอำนาจและหน้าที่ของหน่วยงานข้อบังคับประกันภัยที่แม่บทกฎหมายนี้ได้วางหลักเกณฑ์และแนวทางไว้สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1) หน่วยงานข้อบังคับประกันภัยมีอำนาจและหน้าที่ในการเริ่มสอบสวนและตรวจสอบเมื่อมีเหตุผลอันควรเชื่อว่าจะมีการข้อบังคับประกันภัยเกิดขึ้น ตอบรับการแจ้งหรือร้องเรียนว่ามีการกระทำที่ต้องสงสัยว่าข้อบังคับประกันภัยโดยมลรัฐและตำรวจท้องถิ่น เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย หน่วยงานรัฐบาล รวมไปถึงหน่วยงานรัฐบาลกลางและบุคคลใด ทบพวนการแจ้งและรายงานการข้อบังคับประกันภัยซึ่งยื่นโดยผู้มีอำนาจของบริษัทประกันภัย ลูกจ้าง หรือตัวแทน และเพื่อที่จะเลือกข้อกล่าวหาเหล่านั้น เพื่อทำการสอบสวนต่อไป ทำการตรวจสอบการข้อบังคับประกันภัยอย่างเป็นอิสระ ทำการศึกษาถึงเนื้อหาการกระทำเพื่อที่จะพิจารณาว่าการข้อบังคับประกันภัย การหลอกลวง การเจตนาแสดงข้อความให้เข้าใจผิดในกระบวนการของประกันภัยใดๆ และตีพิมพ์ข้อมูลเหล่านั้น และเพื่อที่จะส่งสำนวนการสอบสวนการข้อบังคับประกันภัยสำหรับการฟ้องคดีที่ไม่จำกัดแค่การฟ้องของพนักงานอัยการ โดยเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายอื่น โดยตัวแทนผู้ได้รับอนุญาต และเพื่อที่จะรวบรวมพยานหลักฐาน เตรียมข้อหา และการช่วยเหลือใดๆในการฟ้องร้องคดีซึ่งอยู่ในขอบอำนาจตน

2) หน่วยงานข้อบังคับประกันภัยมีอำนาจในการจัดหาผู้สอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายก็สามารถเป็นผู้สอบสวนนี้ได้เช่นกัน อำนาจของหน่วยงานข้อบังคับประกันภัยได้แก่ ทำการจัดการ เรียกพยาน สั่งให้เข้าร่วม และสั่งให้มอบหนังสือ เอกสาร บันทึกสัญญา หรือเอกสารหรือบันทึกอื่นใดที่หน่วยงานฯ เห็นควรว่าเกี่ยวข้องกับการสอบสวน ทำการจับกุมผู้กระทำความผิดฐานข้อบังคับประกันภัยซึ่งเป็นผลมาจากการสอบสวน ดำเนินการตามหมายจับและหมายค้นสำหรับการกระทำความผิดฐานข้อบังคับประกันภัย

3) ในเรื่องของพยานหลักฐานอื่นๆที่เกี่ยวข้องนั้น ถ้าหน่วยงานข้อโกง ประกันภัยเสาะหาพยานหลักฐานและวัตถุอื่นๆเพื่อที่จะสอบสวน และสิ่งเหล่านั้นอยู่นอกมลรัฐ หน่วยงานข้อโกงประกันภัยอาจแต่งตั้งตัวแทนรวมถึงเจ้าพนักงานของมลรัฐที่ซึ่งพยานหลักฐานนั้น ตั้งอยู่เพื่อที่จะทำการตรวจสอบในนามของหน่วยงานข้อโกงประกันภัย

ความลับและความคุ้มครองจากหมายศาล

แม้บทกฎหมายนี้ยังมีหลักเกณฑ์ในเรื่องการรักษาความลับของข้อมูลในเรื่องที่บุคคลรู้มา จากการสืบสวนสอบสวนการข้อโกงประกันภัย ไม่ว่าจะเป็เอกสาร บันทึก รายงาน หรือ พยานหลักฐานอื่นใดที่เกี่ยวกับการสอบสวนการข้อโกงประกันภัยจะถูกจัดเป็นความลับและจะไม่ เผยแพร่แก่สาธารณะหรือ เปิดเผยประการใดเว้นเสียแต่ว่าและจนกว่าจะได้มีการฟ้องร้อง ในความผิดฐานข้อโกงประกันภัย นอกจากนี้บรรดาเอกสาร บันทึก รายงาน หรือ พยานหลักฐานอื่นใดที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวนการข้อโกงประกันภัยที่ถูก รวบรวมหรือเตรียมการโดยหน่วยงานข้อโกงประกันภัยเพื่อที่จะดำเนินคดีแพ่งหรืออาญาจะได้รับ ความคุ้มครองว่าจะไม่ถูกเปิดเผยในคดีแพ่งอื่นจนกว่าคดีแพ่งนั้นหรือกระบวนการดำเนินคดีอาญา จะได้ข้อสรุป และไม่เฉพาะแต่บรรดาเอกสารหลักฐานต่างๆ ชำงต้นเท่านั้น ที่ได้รับความ คุ้มครองตามกฎหมายนี้ เจ้าพนักงานสอบสวนของหน่วยงานข้อโกงประกันภัยเองก็ได้รับความ คุ้มครองด้วยเช่นกันในอันที่จะไม่อยู่ภายใต้หมายในคดีแพ่งอันเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลที่ สิ่งที่เขารู้มาจากการสอบสวนการข้อโกงประกันภัย

ความร่วมมือกับหน่วยงานข้อโกงประกันภัย

แม้บทกฎหมายนี้ยังมีหลักเกณฑ์ในส่วนของ การให้ความร่วมมือจากบริษัทรับประกันภัย และผู้เชี่ยวชาญประกันภัยที่มีเหตุอันสมควรเชื่อได้ว่าจะมีการข้อโกงประกันภัย กำลังเกิดการ ข้อโกงประกันภัย หรือได้มีการข้อโกงประกันภัยแล้ว จะจัดให้มีและเปิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงาน ข้อโกงประกันภัยและให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับการสอบสวนโดยหน่วยงานข้อโกงประกันภัย หรือแม้แต่บุคคลทั่วไปที่มีเหตุอันสมควรเชื่อได้ว่าจะมีการข้อโกงประกันภัย กำลังเกิดการข้อโกง ประกันภัย หรือได้มีการข้อโกงประกันภัยแล้ว อาจจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่อยู่ในความ ครอบครองอันเกี่ยวกับการกระทำเช่นนั้นต่อหน่วยงานข้อโกงประกันภัยเพื่อวัตถุประสงค์ในการ ตรวจสอบ การฟ้อง หรือการป้องกันการข้อโกงประกันภัย นอกจากนี้ แม้บทกฎหมายนี้ยัง วางแนวคิดเรื่องการให้หน่วยงานข้อโกงประกันภัยอาจร่วมกับบริษัทรับประกันภัยหรือผู้ประกอบ

อาชีพเกี่ยวกับธุรกิจประกันภัยจัดตั้งกองทุนสำหรับให้รางวัลตอบแทนผู้ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัยในการที่เขาให้ข้อมูล หรือหลักฐานที่สามารถนำไปสู่การจำคุกและลงโทษผู้กระทำการฉ้อโกงประกันภัยได้

เอกสิทธิ์และการคุ้มกัน

ในการที่บุคคลจะให้ข้อมูลใดอันอาจเป็นการกล่าวหาบุคคลอื่นว่าฉ้อโกงประกันภัยนั้น อาจถูกฟ้องในคดีแพ่งจากบุคคลที่ถูกพาดพิงถึงฐานหมิ่นประมาทได้ ดังนั้น แม้บทกฎหมายนี้ จึงวางหลักเกณฑ์ในเรื่องเอกสิทธิ์และการคุ้มกันจากผู้ให้ข้อมูลหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอบสวนการกระทำอันเป็นการฉ้อโกงประกันภัยว่า บุคคลทั่วไป หรือลูกจ้างหรือผู้มีอำนาจแห่งบริษัทรับประกันภัย หรือเจ้าพนักงานของหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยที่จัดหา เปิดเผย ให้ข้อมูลจากการขอของหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย หรือคำสั่งของศาล หรือมีการกระทำที่ เกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวนซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำที่ต้องสงสัยว่าฉ้อโกงประกันภัย ไม่ต้อง รับผิดชอบแพ่งฐานหมิ่นประมาทจากการนั้น เว้นเสียแต่ว่าจะกระทำด้วยเจตนาร้ายหรือเจตนา ฉ้อโกงประกันภัย

การปฏิเสธให้ความร่วมมือในการสอบสวน

แม้บทกฎหมายนี้ยังวางหลักเกณฑ์ในเรื่องของการปฏิเสธให้ความร่วมมือในการสอบสวน โดยหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยไว้ว่า ผู้ใด รู้หรือเจตนาชัดขวางการใช้บังคับกฎหมายนี้หรือการ สอบสวนการละเมิดบทบัญญัติกฎหมายนี้มีโทษทางอาญา

จากที่ได้สรุปสาระสำคัญของแม่บทกฎหมายหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยโดยพันธมิตรเพื่อ ต่อต้านการฉ้อโกงประกันภัยข้างต้นนั้น สามารถวิเคราะห์หรือออกเป็นประเด็นพิจารณาได้ดังนี้

1) แม้แม่บทกฎหมายหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยได้วางแนวทางไว้ให้จัดตั้ง หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยสังกัดอยู่ในกรมการประกันภัย แต่ในความเป็นจริงแล้ว แต่ละมล รัฐที่รับเอาแม่บทกฎหมายดังกล่าวมาปรับใช้เพื่อออกกฎหมายภายในของตนเพื่อก่อตั้งหน่วยงาน ฉ้อโกงประกันภัยนั้น หาได้จัดตั้งหน่วยงานดังกล่าวไว้ในกรมประกันภัยของตนทั้งหมดไม่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุผล ความพร้อม ความเหมาะสมของแต่ละมลรัฐ ซึ่งในที่สุดแล้วพันธมิตรเพื่อ

ต่อต้านการฉ้อโกงประกันภัย ได้รวบรวมข้อมูลการจัดตั้งหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยของมลรัฐที่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยออกเป็น ดังนี้⁶

- มลรัฐที่หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยจัดตั้งในกรมการประกันภัย ได้แก่ อลาสก้า อลิซونا อาคันซอส แคลิฟอร์เนีย เดลาแวร์ โคโลราโด ฟลอริดา จอร์เจีย โอไฮโอ ไอโอว่า เคนตักกี แมรี่แลนด์ มิสซูรี เนบราสก้า นิวแฮมป์เชอร์ นิวเม็กซิโก นิวยอร์ก นอร์ทแคโรไลนา นอร์ทดาโคตา โอไฮโอ เท็กซัส เซาธ์ดาโคตา ยูทาห์
- มลรัฐที่หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยจัดตั้งในสำนักงานอัยการสูงสุด ได้แก่ เซาธ์แคโรไลนา มิสซิสซิปปี เนวาด้า เนวาด้า(WC) นิวเจอร์ซีย์ โอกลาโฮมา (WC)
- มลรัฐที่หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยจัดตั้งในสำนักงานอัยการ ได้แก่ คอนเนทิคัต
- มลรัฐที่หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยจัดตั้งในสำนักงานตำรวจ ได้แก่ เวอร์จิเนีย หลุยส์เซียน่า และเทนเนสซี
- มลรัฐที่หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยจัดตั้งในกรมแรงงานและค่าชดเชยแรงงาน ได้แก่ วอชิงตัน เท็กซัส โรดไอแลนด์ หลุยส์เซียน่า มินเนโซต้า มิสซูรี และจอร์เจีย
- มลรัฐที่หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยจัดตั้งเป็นอิสระไม่ขึ้นอยู่กับหน่วยงานใด ได้แก่ เมสซาชูเซต

2) ในเรื่องอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย โดยมีเจ้าพนักงานสอบสวนการฉ้อโกงประกันภัยซึ่งจัดว่าเป็นเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายของมลรัฐ แม้บทกฎหมายนี้ได้วางหลักอำนาจหน้าที่แก่หน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย ตั้งแต่การรับรายงานการกระทำอันต้อง

⁶ Coalition against Insurance Fraud. A Statistical Study of State Insurance Fraud Bureaus:Where housed [Online]. (n.d.). Available from http://www.insurancefraud.org/fraud_bureaus/housed.htm [2007, November 5]

สงสัยว่าข้อโกงประกันภัยจากบุคคลภายนอก การดำเนินการตรวจสอบถึงเนื้อหาการกระทำดังกล่าว ไปจนถึงการสรุปผลการสอบสวนเพื่อพิจารณาเสนอต่อพนักงานอัยการในการใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องหรือไม่ต่อไป และเพื่อการอำนวยความสะดวกในการสอบสวนการข้อโกงประกันภัย หน่วยงานข้อโกงประกันภัยมีอำนาจเรียกพยาน สั่งให้เข้าร่วม และสั่งให้มอบหนังสือ เอกสาร บันทึก สัญญา หรือเอกสารหรือบันทึกอื่นใดที่หน่วยงานข้อโกงประกันภัยเห็นควรว่าเกี่ยวข้องกับการสอบสวน นอกจากนี้ แม่บทกฎหมายนี้ยังวางหลักเกณฑ์ให้เจ้าพนักงานสอบสวนการข้อโกงประกันภัยสามารถดำเนินการไปตามหมายได้ ไม่ว่าจะป็นหมายค้น หมายเรียก หมายจับ ที่ออกโดยศาล หรือที่ออกโดยอธิบดีกรมการประกันภัย และเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับความผิดฐานข้อโกงประกันภัยเท่านั้น

3) ในการสอบสวนการกระทำอันต้องสงสัยว่าข้อโกงประกันภัยโดยหน่วยงานข้อโกงประกันภัยนั้น ต้องอาศัยพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะป็นเรื่องเอกสาร บันทึก สัญญา หรือข้อมูลต่างๆ อันเป็นสาระสำคัญในการสอบสวน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วพยานหลักฐานต่างๆ เหล่านี้อยู่ในความครอบครองของบุคคลภายนอก หากบุคคลภายนอกดังกล่าวรายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าข้อโกงประกันภัย หรือ จัดส่งพยานหลักฐานใดแก่หน่วยงานข้อโกงประกันภัยแล้วนำไปสู่การสอบสวนอันจะส่งผลเสียต่อผู้ต้องหาว่าได้กระทำการข้อโกงประกันภัย ทำให้อาจมีการฟ้องร้องในทางแพ่งฐานหมิ่นประมาทกลับไปยังบุคคลเหล่านั้น ดังนั้น แม่บทกฎหมายนี้จึงวางหลักเกณฑ์เรื่องความคุ้มครองจากความรับผิดในทางแพ่งฐานหมิ่นประมาท เพื่อให้บุคคลที่รายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าข้อโกงประกันภัย หรือ ช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการสอบสวนไม่ว่าด้วยวิธีใดโดยปราศจากเจตนาร้าย ไม่ต้องรับผิดในทางแพ่งฐานหมิ่นประมาท ทั้งนี้เพื่อให้การผู้ที่ให้ข้อมูลหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอบสวนการข้อโกงประกันภัยที่สุจริตไม่ต้องหวั่นเกรงว่าอาจถูกฟ้องในคดีแพ่งฐานหมิ่นประมาทได้

3.2.2 มลรัฐเนบราสกา

หลังจากที่พันธมิตรเพื่อต่อต้านการข้อโกงประกันภัย ได้ประกาศแม่บทกฎหมายข้อโกงประกันภัยเมื่อวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1995 ในปัจจุบันทุกมลรัฐในสหรัฐอเมริกามีกฎหมายอาญาที่ระบุให้การข้อโกงประกันภัยเป็นอาชญากรรมเฉพาะ⁷ แต่เพื่อความเหมาะสมแก่

⁷ Insurance Information Institute. *Fraud: Facts and Statistics* [Online]. (n.d.).

เนื้อหา ผู้เขียนขอยกตัวอย่างมลรัฐที่นำแม่บทกฎหมายข้อบังคับภัยมาปรับใช้และออกกฎหมายภายในของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้หนึ่งมลรัฐ ได้แก่ มลรัฐเนบราสก้า ที่ได้แก้ไขกฎหมายภายในของตนถึงสองเรื่องด้วยกัน ได้แก่ กฎหมายอาญา และกฎหมายประกันภัย ที่กำหนดให้การข้อบังคับภัยเป็นอาชญากรรมเฉพาะ ดังที่ผู้เขียนจะได้นำเสนอเป็นลำดับดังต่อไปนี้

ก) กฎหมายประกันภัยแห่งมลรัฐเนบราสก้า *

มลรัฐเนบราสก้าได้มีการแก้ไขกฎหมายประกันภัย โดยมีการเพิ่มบทบัญญัติที่กำหนดความผิดและโทษแก่การข้อบังคับภัยให้เป็นอาชญากรรมเฉพาะ ได้แก่ มาตรา 66 ตั้งแต่ ตอนที่ 44-6601 ถึง 6605 โดยมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม ค.ศ. 2002⁸ สามารถสรุปสาระสำคัญของกฎหมายดังกล่าวได้ดังต่อไปนี้

44-6601 การอ้างถึงกฎหมาย

ตั้งแต่ตอนที่ 44-6601 ถึง 44-6608 จะถูกอ้างถึงว่าเป็นกฎหมายการข้อบังคับภัย

44-6602 วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของกฎหมายข้อบังคับภัยนี้ก็เพื่อเผชิญกับปัญหาการข้อบังคับภัยในมลรัฐเนบราสก้า โดยการอำนวยความสะดวกในการตรวจพบการข้อบังคับภัย การกำจัด การเกิดขึ้นของการข้อบังคับภัยตลอดจนพัฒนาแผนงานป้องกัน การให้อำนาจในการกำหนดโทษทางแพ่ง การให้อำนาจในการให้ชดใช้ผลประโยชน์ที่ได้ไปจากการข้อบังคับ และลดปริมาณเบี้ยประกันภัยที่จะต้องจ่ายไปกับค่าสินไหมทดแทนที่ทุจริต

44-6603 นิยามศัพท์

เพื่อวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้

- (1) กรม หมายถึงกรมการประกันภัย

* โปรดดูภาษาอังกฤษที่ภาคผนวก จ

⁸ Nebraska Department of Insurance. Insurance Article 66 Insurance Fraud 44-6601 [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.doi.ne.gov/fraud/ifa.htm> [2007, September 5]

- (2) ผู้อำนวยการหมายถึง ผู้อำนวยการกรมการประกันภัย
- (3) ผู้รับประกันภัย หมายถึง บุคคลหรือองค์กรที่ทำธุรกรรมประกันภัยตามที่นิยามไว้ในตอนที่ 44-102 โดยมีหรือไม่มีใบอนุญาตให้ประกอบ การ ผู้รับประกันภัยให้หมายถึงหน่วยงานให้บริการทางสุขภาพ การให้บริการด้านกฎหมายประกันภัย องค์กรที่ให้บริการสุขภาพแบบสำรองจ่าย การให้บริการด้านทันตกรรมหรือบริการอื่นใดที่เกี่ยวกับสุขภาพ องค์กรที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายการจัดการความเสี่ยงระหว่างรัฐบาล และองค์กรตามกฎหมายเกี่ยวกับประกันสุขภาพ ผู้รับประกันภัยยังหมายถึงผู้ว่าจ้างที่ได้รับอนุมัติโดยศาลคดีค่าชดเชยแรงงานในฐานะที่เป็นผู้รับประกันตนเอง และ
- (4) ค่าแถลง หมายถึง แต่ไม่จำกัดเพียง ใบแจ้ง ค่าแถลง ใบพิสูจน์ความเสียหาย ใบตราส่ง ใบเสร็จรับเงิน ใบแจ้งหนี้ บัญชี ใบประเมินมูลค่าทรัพย์สิน ใบแสดงการรับบริการ การวินิจฉัยโรค ใบสั่งจากโรงพยาบาล หรือบันทึกทางการแพทย์ ผลเอ็กซ์เรย์ ผลตรวจ หรือหลักฐานความเสียหายอื่นใด การบาดเจ็บ หรือค่าใช้จ่ายไม่ว่าจะด้วยวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือเอกสารที่พิมพ์จากคอมพิวเตอร์

44-6604 การกระทำที่เป็นการฉ้อโกงประกันภัย

เพื่อวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ บุคคลหรือองค์กรใดกระทำการดังต่อไปนี้เป็นการฉ้อโกงประกันภัย

- (1) รู้และเจตนาหลอกลวงหรือฉ้อโกง ด้วยการแสดง เป็นเหตุให้มีการแสดง เตรียมการด้วยความเข้าใจหรือความเชื่อว่าจะแสดงอันถ้อยแถลงที่เป็นเท็จ ไม่สมบูรณ์ ทำให้เข้าใจผิดในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ ซึ่งได้กระทำต่อหรือโดยบริษัทรับประกันภัย ตัวแทนประกันภัยไม่ว่าจะเพื่อเป็นส่วนหนึ่งส่วนใด หรือเพื่อมีส่วนสนับสนุน ในการจ่ายเงินหรือในการปฏิเสธการจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนหรือผลประโยชน์อื่นใดจากบริษัทหรือเกี่ยวกับกรรมธรรม์ประกันภัย
- (2) ช่วยเหลือ สนับสนุน ให้ความร่วมมือ หรือสมคบกับบุคคลใดในการเตรียมการหรือการสร้างค่าแถลงที่มีเจตนาจะแสดงต่อหรือโดยบริษัทรับประกันภัย หรือบุคคล อันเกี่ยวกับหรืออันมีส่วนสนับสนุนการจ่ายเงินตามสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือประโยชน์ใดจากบริษัท หรือเกี่ยวเนื่องกับกรรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งรู้ว่าค่าแถลงนั้นเป็นเท็จ ไม่สมบูรณ์ หรือทำให้เข้าใจผิดในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
- (3) สร้างข้อมูลเท็จหรือแสดงข้อมูลอันเป็นเท็จอันเกี่ยวเนื่องกับการตาย การทุพพลภาพตามกรรมธรรม์ หรือใบรับรองต่างๆ หรือเกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามกรรมธรรม์ โดยฉ้อโกงเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินหรือประโยชน์อื่นใดจากบริษัท

- (4) เข้าใจและเจตนาทำสัญญา ข้อตกลง หรือเอกสารสิทธิที่จะเกิดบทบัญญัตินี้
- (5) รับเงินโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขายกรรมธรรม์และมีเจตนาเบียดบังเงินนั้นเป็นของตนเอง
- (6) เจตนาชักยอก หรือเบี่ยงเบนเงิน เงินทุน เบี้ยประกันภัย เครดิต หรือทรัพย์สินอื่นของบริษัทประกันภัย หรือบุคคลอันเกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัย
- (7) เข้าใจและเจตนาฉ้อโกงหรือหลอกลวงด้วยการทำหรือครอบครองกรรมธรรม์ประกันภัยปลอม ใบรับรองประกันภัยปลอม บัตรประกันภัยปลอม หรือสัญญาประกันภัยปลอม
- (8) เข้าใจและเจตนาฉ้อโกงหรือหลอกลวงด้วยการสร้างข้อมูลอันเป็นเท็จในส่วนที่เป็นสาระสำคัญในเอกสารหรือคำแถลงใดที่ยื่นหรือถูกขอโดยกรมการประกันภัย
- (9) เข้าใจและเจตนาฉ้อโกงหรือหลอกลวงด้วยการถอด ปิดบัง เปลี่ยนแปลง หรือทำลายทรัพย์สิน หรือบันทึกของบริษัท หรือของบุคคลในธุรกิจประกันภัย หรือแม้แต่พยายามกระทำการเหล่านั้นก็ตาม

44-6605 ความคุ้มครองจากความรับผิดในทางแพ่ง

- (1) บุคคลหรือกลุ่มบุคคล รวมถึงกรมการประกันภัย บริษัท หรือลูกจ้าง ผู้มีอำนาจในบริษัท ซึ่งมีส่วนกับการสอบสวนหรือการรายงานการกระทำอันต้องสงสัยฉ้อโกงประกันภัย ซึ่งกระทำไปโดยปราศจากเจตนาร้าย เจตนาฉ้อโกง หรือเจตนาไม่สุจริต จะได้รับความคุ้มครองจากการรับผิดในทางแพ่งสำหรับการให้ข้อมูลใดแก่ผู้อำนวยการกรมการประกันภัย เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย ศาลค่าชดเชยแรงงาน หรือคณะกรรมการสมาคมประกันภัยแห่งชาติ หรือบุคคลที่จัดตั้งขึ้นเพื่อ ตรวจสอบและป้องกันการฉ้อโกงประกันภัย
- (2) ตอนที่ 44-6605 นี้จะไม่ทำลายหรือดัดแปลงหลักกฎหมายคอมมอนลอว์ หรือกฎหมายลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับเอกสิทธิ์หรือความคุ้มครอง

44-6606 อำนาจและหน้าที่ของ กองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัย

- (1) กรมการประกันภัยจะต้องจัดให้มีหน่วยงานที่จัดการกับการฉ้อโกงประกันภัยในชื่อ "กองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัย" หรือ Insurance Fraud Prevention Division (IFPD) รวมถึงไปถึงต้องจัดหาบุคคลากรจำนวนเพียงพอเพื่อทำงานในกองดังกล่าวด้วย
- (2) เจ้าพนักงานของกองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยจะอยู่ในฐานะเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายแห่งมลรัฐเนบราสกาภายใต้การบังคับบัญชาของอธิบดีกรมการประกันภัย อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่กองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัย กฎหมายทั่วไปเกี่ยวกับที่ใช้กับเจ้าพนักงานรักษาความสงบเรียบร้อยจะใช้กับเจ้าพนักงานตามหน่วยงานนี้ด้วย

เจ้าพนักงานของหน่วยงานนี้จะได้รับอำนาจได้แก่ การดำเนินการตามหมายที่ออกโดยศาลหรืออธิบดีกรมการประกันภัย ไม่ว่าจะเป็หมายเรียก หมายจับ หมายค้น การนำตัวผู้ต้องหามาปรากฏตัวต่อหน้าศาลที่มีเขตอำนาจ ทั้งนี้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการข้อโงประกันภัยตามที่กฎหมายให้อำนาจ

นอกจากนี้ กองป้องกันการข้อโงประกันภัยยังมีอำนาจและหน้าที่ในการเริ่มการสอบสวนและการสอบสวนเมื่อกองป้องกันการข้อโงมีเหตุอันควรเชื่อว่าการข้อโงประกันภัยได้กระทำขึ้นแล้ว หรือได้กำลังกระทำอยู่ พิจารณารายงาน หรือคำร้องการกล่าวหาการข้อโงประกันภัยเพื่อที่จะตัดสินใจว่าควรมีการดำเนินการสอบสวนการกระทำตามรายงานหรือคำร้องดังกล่าวหรือไม่ สอบสวนการกระทำอันถูกกล่าวหาว่าข้อโงประกันภัยเพื่อที่จะศึกษาถึงเนื้อหาแห่งการกระทำนั้น และร่วมมือกับเจ้าพนักงานสหพันธ์ เจ้าพนักงานมลรัฐ และเจ้าพนักงานท้องถิ่น อัยการ และอัยการสูงสุดในการสอบสวนและฟ้องผู้ข้อโงประกันภัย จากการร้องขอของกองป้องกันการข้อโงประกันภัยผ่านการอนุมัติจากอธิบดี พนักงานอัยการที่ได้ตรวจสอบพยานหลักฐานและการสอบสวนแล้วและเห็นว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอในการดำเนินคดี พนักงานอัยการอาจฟ้องผู้ข้อโงประกันภัยเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญาได้ภายใต้กฎหมายข้อโงประกันภัย อัยการสูงสุดที่ได้ปรึกษากับอธิบดีแล้ว อาจนำคดีการข้อโงประกันภัยให้แก่ผู้เชี่ยวชาญพิเศษในการให้ช่วยเหลือเรื่องฟ้องคดี โดยที่กองป้องกันการข้อโงประกันภัยจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายโดยตรงใดอันเกี่ยวกับการฟ้องและค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษดังกล่าว

กฎหมายฉบับนี้ยังกล่าวถึงอำนาจในส่วนที่อธิบดีจะเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับเรื่องการข้อโงประกันภัยนี้ด้วย ได้แก่ การที่อธิบดีหรือผู้รับมอบหมายอาจจะจัดให้มีการให้คำสัตย์และคำรับรอง หมายเรียกพยาน หมายบังคับพยาน เอาพยานหลักฐาน และเรียกหนังสือ เอกสาร การตอบรับ บันทึก สัญญา และสิ่งจับต้องได้อื่นที่ซึ่งอาจเป็นพยานหลักฐานสำคัญในการดำเนินคดี การเข้าร่วมของพยานและการจัดทำบันทึกเหล่านั้นจะให้ใ้ได้ในเขตอำนาจแห่งมลรัฐเนบลาสก้า พยานที่ถูกเรียกโดยผู้อำนวยการหรือผู้รับมอบหมายจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมแก่พยานในการมาขึ้นศาลแห่งมลรัฐเนบลาสก้าตามอัตราที่กฎหมายกำหนด ถ้าบุคคลปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามหมายที่ออกโดยอธิบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เขาเหล่านั้นอาจร้องขอความช่วยเหลือจากศาลแห่งมลรัฐเนบลาสก้าที่การสอบสวนได้จัดให้มีขึ้นในเขตอำนาจตน หรือที่ซึ่งบุคคลตามหมายมีถิ่นที่อยู่ ประกอบอาชีพ หรืออาจถูกพบ เพื่อที่จะบังคับตามหมายดังกล่าวนั้น กฎหมายฉบับนี้ยังวางหลักเกณฑ์ในเรื่องของการรักษาความลับของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการข้อโงประกันภัยได้มา ไม่ว่าจะจากการสอบสวนเอง หรือการเรียกข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้อง

โดยกำหนดให้เอกสาร รายงาน และหลักฐานของกรรมการประกันภัยที่เกี่ยวข้องกับส่วนสำคัญของการสอบสวนจะไม่ตกอยู่ภายใต้การตรวจสอบของสาธารณะตราบเท่าที่อธิบดียังคงเห็นว่ามันยังจำเป็นต่อการสอบสวนจนเสร็จสิ้น หรือเพื่อปกป้องบุคคลที่ถูกสอบสวนจากความเสียหายหากสาธารณะชนรับรู้ อีกทั้งยังกำหนดให้เอกสาร รายงาน หรือหลักฐานเช่นว่านั้นที่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญของการสอบสวนการข้อโกงประกันภัยจะไม่อยู่ภายใต้หมายเรียกจนกว่าจะได้มีการเปิดเผยต่อสาธารณะด้วยความยินยอมของอธิบดี หรือจนกว่าศาลจะมีคำสั่งว่าการไม่เปิดเผยต่อสาธารณะนั้นไม่มีความจำเป็นและเป็นการขัดขวางหมายดังกล่าว นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังให้ความคุ้มครองรวมไปถึงเจ้าพนักงานสอบสวนของกองป้องกันการข้อโกงประกันภัยในอันที่จะไม่อยู่ภายใต้หมายในคดีแพ่งไม่ว่าจะมาจากศาลใดในมลรัฐนี้ในอันที่จะให้การอันเกี่ยวกับสิ่งที่เขารู้มา ระหว่างการสอบสวนการข้อโกงประกันภัย

ในเรื่องการประสานงานระหว่างกรรมการประกันภัยมลรัฐเนบราสกากับหน่วยงานนอกเขตอำนาจ กฎหมายฉบับนี้ยังวางหลักเกณฑ์ไว้ด้วยว่าอธิบดีอาจมอบเอกสาร รายงาน หรือหลักฐานใด แก่มลรัฐอื่น สหพันธ์ ต่างประเทศ องค์กรระหว่างประเทศ และคณะกรรมการสมาคมประกันภัยแห่งชาติ ถ้าเขาเหล่านั้นตกลงโดยลายลักษณ์อักษรว่าจะรักษาความลับของข้อมูลดังกล่าว ในทางกลับกัน อธิบดีอาจรับเอกสาร รายงาน หรือหลักฐานใดจากมลรัฐอื่น สหพันธ์ ต่างประเทศ องค์กรระหว่างประเทศ และคณะกรรมการสมาคมประกันภัยแห่งชาติ โดยที่กรรมการประกันภัยจะต้องดำรงไว้ซึ่งความลับและเอกสิทธิ์เกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับมาดังกล่าวถ้าเป็นความต้องการของเขา เหล่านั้นว่าจะต้องเป็นความลับและมีเอกสิทธิ์ในข้อมูลที่ส่งให้ ข้อมูลเช่นว่านั้นจะไม่เปิดเผยต่อสาธารณะ อธิบดีและบุคคลที่กระทำการภายใต้คำสั่งของอธิบดีที่ได้รับข้อมูลภายในบทบัญญัตินี้ ไม่อาจถูกบังคับให้ให้การในคดีแพ่งส่วนตัวอันเกี่ยวกับข้อมูลภายใต้บทบัญญัตินี้ บทบัญญัตินี้จะไม่การสละเอกสิทธิ์หรือสิทธิในการที่จะให้ข้อมูลที่ได้รับมาภายใต้บทบัญญัตินี้เป็นความลับ

44-6607 โทษทางแพ่ง

- (1) บุคคลหรือกลุ่มบุคคลผู้ซึ่งถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงฐานข้อโกงประกันภัยใน 44-6604 จะอยู่ภายใต้โทษทางแพ่งไม่เกิน 500 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาสําหรับความผิดครั้งแรก 10,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาสําหรับความผิดครั้งที่สอง และ 15,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาสําหรับความผิดต่อมา การดำเนินคดีตามตอนนี้จะอยู่ภายใต้การฟ้องคดีตามตอนที่ 28-631

- (2) บรรดาค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการสอบสวนหรือบรรดาการกระทำที่เกิดขึ้นจากการละเมิดกฎหมายข้อโกงประกันภัยนี้ อาจถูกบังคับใช้ด้วยคำพิพากษา คำสั่งศาล บรรดาทรัพย์สินที่ได้มานอกจากค่าทางแพ่งหรือทางอาญาแล้ว จะถูกนำเข้ากองทุนโดยผู้อำนวยการกรมการประกันภัย ศาลอาจทำเป็นคำสั่งหรือคำพิพากษาถ้าจำเป็นในการที่จะให้ผู้เกี่ยวข้องได้รับค่าชดเชยจากการกระทำละเมิดในตอนนี 44-6604
- (3) บทบัญญัติตอนนี้ไม่ได้ห้ามผู้อำนวยการกรมการประกันภัยและผู้ถูกกล่าวหาในการทำข้อตกลงเป็นลายลักษณ์อักษรว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้รับสารภาพหรือปฏิเสธข้อกล่าวหาแต่ยินยอมที่จะเสียค่าปรับทางแพ่ง ข้อตกลงเช่นนั้นไม่อาจใช้ในคดีแพ่งหรือคดีอาญาในภายหลังที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดบทบัญญัตินี้

44-6608 การตีความกฎหมายนี้

- (1) บรรเทาอำนาจของเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายในการสอบสวน ตรวจสอบ และฟ้องผู้ต้องหาที่ละเมิดกฎหมาย
- (2) ป้องกันหรือห้ามบุคคลจากการสมัครใจเปิดเผยข้อมูลอันเกี่ยวกับการข้อโกงประกันภัยแก่เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมาย
- (3) จำกัดอำนาจใดที่ให้อำนาจตามกฎหมายอื่นแก่ผู้อำนวยการหรือกรมการประกันภัยที่การที่จะสอบสวน และตรวจสอบการกระทำที่อาจละเมิดกฎหมายนี้และกระทำการอันเหมาะสม
- (4) จำกัดอำนาจใดที่ให้อำนาจตามกฎหมายอื่นแก่ศาลค่าชดเชยแรงงานแห่งมลรัฐเนบลาสก้าในอันที่จะสอบสวน และตรวจสอบการกระทำที่อาจละเมิดกฎหมายนี้และกระทำการอันเหมาะสม

จากที่ได้สรุปสาระสำคัญของกฎหมายหน่วยงานข้อโกงประกันภัยแห่งมลรัฐเนบลาสก้าข้างต้นนั้น จะพบว่ากฎหมายฉบับนี้มีบทบัญญัติที่กำหนดความผิดแก่การกระทำอันเป็นการข้อโกงประกันภัย และมีบทบัญญัติที่ก่อตั้งและให้อำนาจแก่กองป้องกันการข้อโกงประกันภัย ในฐานะเจ้าพนักงานสอบสวนเฉพาะความผิดดังกล่าว ทั้งนี้ก็เป็นผลมาจากการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของพันธมิตรเพื่อต่อต้านการข้อโกงประกันภัย (CAIF) ที่ต้องการให้แต่ละมลรัฐมีกฎหมายกำหนดให้ความผิดนี้เป็นอาชญากรรมเฉพาะ และมีหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายแยกต่างจากจากเจ้าพนักงานสอบสวนคดีอาญาทั่วไป เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเรื่องนี้เป็นไปอย่างครบวงจร

จากที่ได้นำเสนอสรุปสาระสำคัญของกฎหมายประกันภัยแห่งมลรัฐเนบราสก้านี้ สามารถจำแนกออกเป็นประเด็นวิเคราะห์ดังนี้

1) กฎหมายข้อบังคับประกันภัยนี้ได้นำเอาความผิดฐานอื่นมารวมเข้ากับความผิดฐานข้อบังคับประกันภัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการยกยอกทรัพย์ หลอกหลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด การปลอมแปลงเอกสาร ครอบครองเอกสารปลอม การทำลายเอกสารหรือข้อมูลใด และครอบคลุมกับผู้เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัย เนื่องจากบทบัญญัติใช้คำว่า "ผู้ใด" ซึ่งไม่ได้หมายความแต่เฉพาะ ผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ บริษัทประกันภัย ตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัย แต่ยังรวมไปถึงบุคคลภายนอก ผู้ประกอบวิชาชีพเฉพาะที่อาจอาศัยประกันภัยเป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์โดยทุจริตด้วย ทั้งนี้เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้มีลักษณะครอบคลุมและครบวงจรของการกระทำความผิดเกี่ยวกับประกันภัย

2) หากได้พิจารณากฎหมายข้อบังคับประกันภัยมลรัฐเนบราสก้าแล้วจะพบว่าบทบัญญัติดังกล่าวสามารถนำมาปรับใช้ได้กับการข้อบังคับประกันภัยครบทั้งสามประเภทตามที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ในบทก่อนหน้า ไม่ว่าจะเป็นการข้อบังคับภายใน ที่ผู้บริหาร กรรมการ ผู้จัดการ ลูกจ้าง ตัวแทน กระทำการข้อบังคับต่อบุคคลภายนอกหรือต่อบริษัทเอง หรือ การข้อบังคับภายนอก ที่ผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ ผู้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ผู้สำรวจภัย สถานพยาบาล คู่ซ่อมรถ เป็นต้น กระทำการข้อบังคับต่อบริษัท หรือการข้อบังคับโดยคนกลางประกันภัยซึ่งได้แก่ ตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัยกระทำการข้อบังคับต่อบริษัทรับประกันภัยหรือผู้เอาประกันภัย

3) กฎหมายฉบับนี้ยังมีบทบัญญัติเพื่อให้ความคุ้มครองความผิดเรื่องหมิ่นประมาทแก่บุคคลใดที่ได้ให้ข้อมูลแก่เจ้าพนักงานโดยปราศจากเจตนาร้าย เพื่อให้เจ้าพนักงานใช้ข้อมูลดังกล่าวเป็นแนวทางการสอบสวนคดี ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความมั่นใจแก่ประชาชนว่าการให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในการสอบสวนคดีจะไม่เป็นผลร้ายแก่ตนในภายหลัง

4) ในเรื่องของหน่วยงานสอบสวนการข้อบังคับประกันภัย กฎหมายข้อบังคับประกันภัยแห่งมลรัฐเนบราสก้าได้มีการนำหลักเกณฑ์จากแม่บทกฎหมายหน่วยงานข้อบังคับประกันภัยมาบัญญัติเป็นกฎหมายภายในของตนหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจัดตั้งหน่วยงานข้อบังคับประกันภัยให้สังกัดอยู่ในกรมการประกันภัย เรื่องการมีกฎหมายให้ความคุ้มครองบุคคลที่รายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าข้อบังคับประกันภัย หรือ ช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการสอบสวนไม่

ว่าด้วยวิธีใดโดยปราศจากเจตนาร้าย จะไม่ต้องรับผิดชอบในทางแพ่งฐานหมิ่นประมาท เรื่องอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานสอบสวนการข้อโกงประกันภัยรวมไปถึงอำนาจหน้าที่ของอธิบดีกรมการประกันภัยในเรื่องดังกล่าวด้วย และเรื่องการรักษาความลับของข้อมูลที่หน่วยงานข้อโกงประกันภัยได้มาไม่ให้ตกอยู่ภายใต้การตรวจสอบของสาธารณะจนกว่าจะมีการส่งสำนวนฟ้องศาลหรือโดยความยินยอมของอธิบดี

5) เจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายหน่วยงานข้อโกงประกันภัยแห่งมลรัฐเนบราสก้านี้จัดเป็นเจ้าพนักงานบังคับใช้กฎหมายเช่นเดียวกับเจ้าพนักงานตำรวจ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปคล้ายคลึงกันไม่ว่าจะเป็นการขอหมายจับ หมายค้น การปฏิบัติตามหมาย การรับเรื่องร้องทุกข์ การสอบสวนดำเนินคดีอาญาเพื่อสรุปสำนวนส่งพนักงานอัยการ เป็นต้น ต่างกันเพียงเจ้าพนักงานในหน่วยงานข้อโกงประกันภัยมีอำนาจดังกล่าวเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับคดีการข้อโกงประกันภัยเท่านั้น หากได้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญาทั่วไปเหมือนเจ้าพนักงานตำรวจไม่

ข) กฎหมายอาญาแห่งมลรัฐเนบราสก้า *

มลรัฐเนบราสก้าได้มีการแก้ไขกฎหมายอาญา โดยมีการเพิ่มบทบัญญัติที่กำหนดให้การข้อโกงประกันภัยเป็นอาชญากรรมเฉพาะ และมีโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน ได้แก่ มาตรา 6 ตอนที่ 28-631 โดยมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม ค.ศ. 2002⁹ สามารถสรุปสาระสำคัญของกฎหมายดังกล่าวได้ดังต่อไปนี้

28-631 การกระทำอันเป็นการข้อโกงประกันภัย

- (1) บุคคลจะมีความผิดฐานข้อโกงประกันภัยถ้ากระทำการดังต่อไปนี้
- (ก) รู้และเจตนาหลอกลวงหรือข้อโกง ด้วยการแสดง เป็นเหตุให้มีการแสดง เตรียมการด้วยความเข้าใจหรือความเชื่อว่าจะแสดงอันถ้อยแถลงที่เป็นเท็จ ไม่สมบูรณ์ ทำให้เข้าใจผิดในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ ซึ่งได้กระทำต่อหรือโดยบริษัทรับประกันภัย ตัวแทนประกันภัยไม่ว่าจะเพื่อเป็นส่วนหนึ่งส่วนใด หรือเพื่อมีส่วนสนับสนุน ในการจ่ายเงินหรือในการ

* โปรดดูภาษาอังกฤษที่ภาคผนวก จ

⁹ Nebraska Department of Insurance. Crimes and Punishments Article 6 Offenses Involving Fraud 28-631[Online]. (n.d.). Available from:<http://www.doi.ne.gov/fraud/crime.htm> [2007, September 5]

ปฏิเสธรการจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนหรือผลประโยชน์อื่นใดจากบริษัทหรือเกี่ยวกับ
กรรมกรรมประกันภัย

- (๓) ช่วยเหลือ สนับสนุน ให้ความร่วมมือ หรือสมคบกับบุคคลใดในการเตรียมการหรือการ
สร้างค่าแถลงที่มีเจตนาจะแสดงต่อหรือโดยบริษัทรับประกันภัย หรือบุคคล อันเกี่ยวกับ
หรืออันมีส่วนสนับสนุนการจ่ายเงินตามสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือประโยชน์ใด
จากบริษัท หรือเกี่ยวเนื่องกับกรรมกรรมประกันภัย ซึ่งรู้ว่าค่าแถลงนั้นเป็นเท็จ ไม่สมบูรณ์
หรือทำให้เข้าใจผิดในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
- (ค) สร้างข้อมูลเท็จหรือแสดงข้อมูลอันเป็นเท็จอันเกี่ยวเนื่องกับการตาย การทุพพลภาพตาม
กรรมกรรม หรือใบรับรองต่างๆ หรือเกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตามกรรมกรรม
โดยข้อโกงเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินหรือประโยชน์อื่นใดจากบริษัท
- (ง) เข้าใจและเจตนาทำสัญญา ข้อตกลง หรือเอกสารสิทธิที่จะเมิดบทบัญญัตินี้
- (จ) รับเงินโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขายกรรมกรรมและมีเจตนาเบียดบังเงินนั้นเป็นของตนเอง
- (ฉ) เจตนาหักยอด หรือเบี่ยงเบนเงิน เงินทุน เบี้ยประกันภัย เครดิต หรือทรัพย์สินอื่นของ
บริษัทรับประกันภัย หรือบุคคลอันเกี่ยวข้องข้องกับธุรกิจประกันภัย
- (ช) เข้าใจและเจตนาข้อโกงหรือหลอกลวงด้วยการทำกรรมกรรมประกันภัยปลอม ใบรับรอง
ประกันภัยปลอม บัตรประกันภัยปลอม หรือสัญญาประกันภัยปลอม
- (ซ) เข้าใจและเจตนาข้อโกงหรือหลอกลวงด้วยการครอบครองกรรมกรรมประกันภัยปลอม
ใบรับรองประกันภัยปลอม บัตรประกันภัยปลอม หรือสัญญาประกันภัยปลอม
- (ฌ) เข้าใจและเจตนาข้อโกงหรือหลอกลวงด้วยการสร้างข้อมูลอันเป็นเท็จในส่วนที่เป็น
สาระสำคัญในเอกสารหรือค่าแถลงใดที่ยื่นหรือถูกขอโดยกรมการประกันภัย

- (ณ) เข้าใจและเจตนาข้อโกงหรือหลอกลวงด้วยการถอด ปิดบัง เปลี่ยนแปลง หรือทำลายทรัพย์สิน หรือบันทึกของบริษัท หรือของบุคคลในธุรกิจประกันภัย หรือแม้แต่พยายามกระทำการเหล่านั้นก็ตาม
- (2)
- (ก) การฝ่าฝืนอนุมาตรา (1)(ก) ตลอดจน (ข) ของบทบัญญัติจะนี้มีความผิดอาญาร้ายแรงระดับ 3 ก็ต่อเมื่อการข้อโกงมีมูลค่าตั้งแต่ 1,500 ดอลลาร์ขึ้นไป
- (ข) การฝ่าฝืนอนุมาตรา (1)(ก) ตลอดจน (ข) ของบทบัญญัติจะนี้มีความผิดอาญาร้ายแรงระดับ 4 ก็ต่อเมื่อการข้อโกงมีมูลค่าตั้งแต่ 500 ดอลลาร์ขึ้นไปแต่ไม่ถึง 1,500 ดอลลาร์
- (ค) การฝ่าฝืนอนุมาตรา (1)(ก) ตลอดจน (ข) ของบทบัญญัติจะนี้มีความผิดอาญาไม่ร้ายแรงระดับ 1 ก็ต่อเมื่อการข้อโกงมีมูลค่าตั้งแต่ 200 ดอลลาร์ขึ้นไปแต่ไม่ถึง 500 ดอลลาร์
- (ง) การฝ่าฝืนอนุมาตรา (1)(ก) ตลอดจน (ข) ของบทบัญญัติจะนี้มีความผิดอาญาไม่ร้ายแรงระดับ 2 ก็ต่อเมื่อการข้อโกงมีมูลค่าน้อยกว่า 200 ดอลลาร์
- (จ) สำหรับการกระทำความผิดอนุมาตรา (2)(ค) เป็นครั้งที่ 2 หรือมากกว่านั้น จะมีความผิดอาญาร้ายแรงระดับ 4
- (ฉ) การฝ่าฝืนอนุมาตรา (1)(ข), (ฅ) และ (ณ) ของบทบัญญัตินี้มีความผิดอาญาร้ายแรงระดับ 4
- (ช) การฝ่าฝืนอนุมาตรา (1)(ข) ของบทบัญญัตินี้มีความผิดอาญาไม่ร้ายแรงระดับ 1
- (3) คดีการข้อโกงประกันภัยไม่ว่าจากบุคคล กลุ่มบุคคล หรือบริษัท อาจนำไปสู่การฟ้องคดีโดยคณะลูกขุนใหญ่ หรือการฟ้องคดีโดยพนักงานอัยการเพื่อที่จะพิจารณาระดับของความผิด
- (4) ในการฟ้องคดีภายใต้บทบัญญัตินี้ภายใต้อนุมาตรา (ค) อันเกี่ยวกับการข้อโกงประกันภัยจะต้องได้รับการพิสูจน์ความผิดจนสิ้นข้อสงสัยจึงจะถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง

- (5) เพื่อวัตถุประสงค์แห่งบทบัญญัตินี้
- (ก) บริษัท หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ทำธุรกรรมเกี่ยวกับประกันภัย ไม่ว่าจะมิใช่ใบอนุญาตหรือไม่ก็ตาม
- (ข) ค่าแถลง รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง ใบแจ้ง ค่าแถลง การพิสูจน์ความเสียหาย ใบตราส่ง ใบเสร็จรับเงิน ใบแจ้งหนี้ เอกสารบัญชี การประเมินความเสียหาย ใบแจ้งค่าบริการ การวิเคราะห์ ใบสั่งยาของโรงพยาบาล หรือบันทึกทางการแพทย์ เอกซ์เรย์ ผลการตรวจ หรือ หลักฐานความเสียหาย การบาดเจ็บ หรือค่าใช้จ่าย ไม่ว่าจะด้วยวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือการพิมพ์จากเครื่องคอมพิวเตอร์

จากที่ได้นำเสนอสรุปสาระสำคัญของกฎหมายอาญาแห่งมลรัฐเนบราสก้าข้างต้นนี้ สามารถจำแนกออกเป็นประเด็นวิเคราะห์ได้ดังนี้

- 1) เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาจัดอยู่ในกลุ่มระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ที่การจะตัดสินว่าจำเลยมีความผิดจริงจำเป็นต้องได้รับการพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยอันสมควร (Proof beyond reasonable doubt) ทั้งองค์ประกอบด้านภาวะการกระทำ (actus reus) และภาวะด้านจิตใจ (mens rea) ซึ่งเป็นไปตามหลักกฎหมายละตินที่ว่า actus non facit reum nisi mens sit rea หรือแปลได้ว่า การกระทำไม่อาจผิดกฎหมายได้หากไม่มีความผิดด้านจิตใจ (An act does not make a man guilty of a crime, unless his mind be also guilty)¹⁰ ดังนั้น กฎหมายข้อบังคับประกันภัยแห่งมลรัฐเนบราสก้านี้จึงแบ่งองค์ประกอบความผิดออกเป็นสองภาวะด้วยกัน ได้แก่ ภาวะด้านการกระทำ ในที่นี้ ได้แก่ การแสดง การสร้างข้อมูลอันเป็นเท็จ การยกยอก การทำกรรมธรรม์ปลอม เป็นต้น ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดภาวะการกระทำไว้อย่างชัดเจนแล้ว กับ ภาวะด้านจิตใจ ในที่นี้ ได้แก่ การเข้าใจและด้วยเจตนาข้อโกงหรือหลอกลวง (knowingly and with intent to defraud or deceive) ดังนั้น นอกจากภาวะด้านการกระทำดังกล่าวแล้วยังต้องมีภาวะด้านจิตใจด้วยจึงจะครบองค์ประกอบความผิดฐานข้อโกงประกันภัยตามแนวคิดของระบบกฎหมายคอมมอนลอว์

¹⁰ J.C.Smith and Brian Hogan, Criminal Law, sixth edition, (Great Britain: Butterworth & Co.(Publishers) Ltd)., p 31.

2) กฎหมายข้อบังคับประกันภัยนี้ได้นำเอาหลักเกณฑ์ในเรื่องระดับของความผิดและระดับของโทษที่แม่บทกฎหมายข้อบังคับภัยได้วางหลักเกณฑ์ไว้มาใช้ โดยจะมีการแบ่งมูลค่าของทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดในทางเศรษฐกิจที่ผู้กระทำความผิดได้มาหรือพยายามให้ได้มาเป็นหลักในการพิจารณาระดับของความผิดและโทษ ซึ่งเริ่มตั้งแต่มูลค่าน้อยกว่า 200 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งจะมีความผิดอาญาไม่ร้ายแรงระดับ 2 ไล่ขึ้นไปจนถึงมูลค่า 1,500 ดอลลาร์สหรัฐขึ้นไปก็ จะมีความผิดอาญาร้ายแรงระดับ 3 เป็นต้น จากหลักเกณฑ์การไล่ระดับของมูลค่าความเสียหายกับความร้ายแรงของโทษข้างต้นนี้จะพบว่ามีความสอดคล้องกับกฎหมายข้อบังคับภัยของจีนที่มีการไล่ระดับโทษโดยอิงอยู่กับมูลค่าความเสียหายเช่นกัน

3.3 ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ธุรกิจประกันภัยมีมูลค่ามหาศาล และกำลังเติบโตอย่างต่อเนื่อง โดยในปี ค.ศ.2005 มูลค่าตลาดในกลุ่มประกันวินาศภัยมี เบี้ยประกันภัยรวมถึง 15.9 พันล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่เป็นอันดับสาม ของทวีปเอเชีย เป็นรองเพียงแค่ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศสาธารณรัฐเกาหลีใต้เท่านั้น¹¹

ถึงแม้สาธารณรัฐประชาชนจีนจะเป็นประเทศกลุ่มสังคมนิยม มีการปกครองส่วนกลาง แบ่งออกเป็น 23 มณฑล (รวมถึงไต้หวัน) 5 เขตปกครองตนเอง (มองโกเลีย หนิงเซีย ซินเจียง กวางสี และทิเบต) 4 มหานครที่ขึ้นต่อส่วนกลาง (ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เทียนจิน และฉงชิ่ง) และ 2 เขตบริหารพิเศษ (ฮ่องกง และมาเก๊า)¹² แต่จากการที่ธุรกิจประกันภัยในสาธารณรัฐประชาชนจีน มีมูลค่ามหาศาล และสามารถทำรายได้ให้กับประเทศจำนวนมาก ดังนั้น รัฐบาลกลางจึงผลักดันให้กฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจนี้มีความเป็นสากลคล้ายกับอารยประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการมีกฎหมายที่ระบุถึงสัญญาประกันภัยอันเป็นลักษณะของกฎหมายพาณิชย์ การมีกฎหมายที่ควบคุมกำกับดูแลบริษัทประกันภัยและผู้เกี่ยวข้อง รวมไปถึงการมีองค์กรของ

¹¹ Benfield. China Insurance Market Review : Major Change, Rapid Growth [Online]. 2006. Available from: <http://www.benfieldgroup.com/NR/rdonlyres/3F5DC12A-DBF1-43E4-A989-169D70568683/0/ChinaInsuranceMarketReview.pdf> [2008, March 5]

¹² Ministry of Foreign Affairs. People's Republic of China : General Information(n.d.). Available from: <http://www.mfa.go.th/web/479.php?id=63> [2008, March 5]

รัฐที่มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยอย่างสากล นอกจากนี้ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนยังเป็นสมาชิกสมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาติ เช่นเดียวกับประเทศไทย และประเทศสหรัฐอเมริกาอีกด้วย¹³

ปัญหาการฉ้อโกงประกันภัยของสาธารณรัฐประชาชนจีนในอดีตนั้น ผู้ฉ้อโกงในธุรกิจประกันภัยมักรอดพ้นจากการจับกุม เพราะการกระทำผิดแต่ละครั้งหาหลักฐานพิสูจน์ยาก เกี่ยวข้องกับเงินจำนวนไม่มาก หรือแม้แต่หากมีการจับกุมอาชญากรรมชนิดนี้ขึ้น ก็จะใช้กฎหมายอาชญากรรมการฉ้อโกง (Crime of Fraud) แห่งกฎหมายอาญาบังคับใช้ ซึ่งยังไม่ก่อให้เกิดการปราบปรามอาชญากรรมชนิดนี้ เพราะบ่อยครั้งที่ผู้ถูกตัดสินว่าผิดจริงจะได้รับโทษเพียงแค่ถูกดำเนินคดีเป็นทางการและถูกอบรมให้ความรู้ หรือหากยังไม่ได้ทรัพย์สินใดมาจากการฉ้อโกงก็จะยังไม่มีความผิด หรือแม้หากได้ทรัพย์สินมาจากการฉ้อโกงแล้วก็เป็น การยากที่ผู้เสียหายจะได้ทรัพย์สินนั้นคืน จนกระทั่งหลังจากปี ค.ศ.1995 รัฐบาลกลางได้มีการประกาศใช้กฎหมายประกันภัยที่กำหนดให้การฉ้อโกงในธุรกิจประกันภัยเป็นอาชญากรรมเฉพาะ (Crime of Insurance Fraud) ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อปราบปรามอาชญากรรมดังกล่าวนี้อย่างจริงจัง¹⁴

ปัญหาการฉ้อโกงประกันภัยเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนให้ความสำคัญ ดังจะเห็นได้จากการมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดให้อาชญากรรมชนิดนี้เป็นอาชญากรรมเฉพาะ คือเป็นความผิดฐานฉ้อโกงประกันวินาศภัย ไว้ในกฎหมายถึง 2 ฉบับด้วยกัน ได้แก่ กฎหมายประกันภัย และกฎหมายอาญา ดังที่จะได้อธิบายเป็นลำดับดังนี้

¹³ IAIS. IAIS Members [Online]. (n.d.). Available from:

<http://www.iaisweb.org/index.cfm?pageID=31> [2008, February 10]

¹⁴ China Steele Business Investigation Center. The Phenomenon of "Human Smuggling" in Fujian Province [Online]. (n.d.) <http://www.sbcs.com.cn/english/doc7.htm> [2008, March 1]

ก) กฎหมายประกันภัยแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน¹⁵

กฎหมายประกันภัยแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนประกาศใช้เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ.1995 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิทางกฎหมายแก่ผู้เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัย เพื่อให้อำนาจแก่องค์กรของรัฐในการกำกับดูแลอุตสาหกรรมประกันภัย และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันภัยให้มีศักยภาพ สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

กฎหมายฉบับนี้จะประกอบไปด้วย 3 ส่วนหลักด้วยกัน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาประกันภัย เช่น นิยามสัญญาประกันภัย นิยามของผู้เอาประกันภัย นิยามผู้รับประกันภัย หลักเรื่องส่วนได้เสียในวัตถุที่เอาประกันภัย อายุความสัญญาประกันภัย เป็นต้น ส่วนที่ 2 เป็นส่วนที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจประกันภัย เช่น การที่บริษัทประกันภัยต้องดำรงฐานะทางการเงิน จำนวนทุนจดทะเบียนที่บริษัทประกันภัยจะต้องมี การขออนุญาตในการประกอบธุรกิจประกันภัย การประกอบลงทุนอย่างอื่นของบริษัทประกันภัย การกำกับดูแลเรื่องของตัวแทนและนายหน้าประกันภัย เป็นต้น และ ส่วนที่ 3 เป็นส่วนที่เกี่ยวกับโทษทางอาญา เช่น การที่ผู้ประกอบการธุรกิจประกันภัยไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนี้ การทุจริตในธุรกิจประกันภัย

ในส่วนของบทบัญญัติความผิดและโทษเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยในกฎหมายฉบับนี้ ปรากฏอยู่ในบทที่ 7 ความรับผิดทางกฎหมาย ตั้งแต่มาตรา 131 ถึง มาตรา 133 ดังที่จะได้นำเสนอเป็นลำดับต่อไปนี้*

“มาตรา 131 ผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ กระทำการฉ้อโกงประกันภัยอันมีลักษณะที่สร้างความเสียหายมากพอที่จะเป็นอาชญากรรม เขาเหล่านั้นจะมีความรับผิดทางอาญา หากการกระทำดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ:

- (1) ผู้ขอเอาประกันภัยเจตนาปลอมแปลงวัตถุที่เอาประกันภัย และได้เงินจากประกันภัยมาจากกรณีนั้น

¹⁵ Insurance Law of the People's Republic of China [Online]. (n.d.). Available from: http://www.chinadaily.com.cn/bizchina/2006-04/18/content_570145_1.htm [2008, March 5]

* โปรดดูคำแปลภาษาอังกฤษที่ภาคผนวก ง

- (2) เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากอุบัติเหตุที่ไม่เกิดขึ้นจริง และได้เงินจากประกันภัยมาจากการนั้น
- (3) เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนโดยเจตนาทำลายทรัพย์สินที่เอาประกันภัย และได้เงินจากประกันภัยมาจากการนั้น
- (4) เจตนาฉ้อโกงประกันชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการตาย การบาดเจ็บ การป่วย และได้เงินจากประกันภัยมาจากการนั้น
- (5) ปลอมแปลงเอกสารหลักฐาน หรือข้อมูลใด หรือให้สินบนเพื่อการปลอมแปลงใบรับรองข้อมูล หรือหลักฐานใด หรือเพิ่มเติมความเสียหายที่เกินจริงเพื่อที่จะได้มาซึ่งเงินจากประกันภัย

ถ้าผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ กระทำความผิดตามข้างต้น ถ้าคดีมีลักษณะเล็กน้อยและไม่เสียหายมากพอที่จะเป็นอาชญากรรม จะต้องถูกลงโทษโดยกฎหมายของมณฑลนั้นต่อไป”

“มาตรา 132 บริษัทประกันภัย หรือผู้มีอำนาจทำการในนามบริษัทประกันภัยเกี่ยวกับสัญญาประกันภัย ฉ้อโกงผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย และผู้รับประโยชน์ หรือปฏิเสธที่จะจ่ายเงินตามสัญญาประกันภัยมีความผิดอาญา และก่อให้เกิดความรับผิดชอบในทางอาญา แต่ถ้าคดีดังกล่าวไม่ได้ถูกฟ้องต่อศาล กรมกำกับดูแลธุรกิจทางการเงินจะกำหนดโทษปรับไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นหยวน แต่ไม่เกินกว่าห้าหมื่นหยวนสำหรับบริษัทประกันภัย และโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นหยวนหากผู้กระทำผิดเป็นบุคคลธรรมดา

บริษัทประกันภัยและผู้มีอำนาจกระทำในนามบริษัทที่หลอกลวง หรือป้องกันไม่ให้ผู้ขอเอาประกันภัยแจ้งความจริง หรือสัญญากับผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ เกี่ยวกับค่าบำนาญประกันภัยหรือผลประโยชน์อื่นใดอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย จะต้องถูกลงโทษปรับไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นหยวน แต่ไม่เกินห้าหมื่นหยวนสำหรับบริษัทประกันภัย และโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นหยวนหากผู้กระทำผิดเป็นบุคคลธรรมดา”

“มาตรา 133 ตัวแทน หรือนายหน้าประกันภัยผู้ใดฉ้อโกงผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ จะถูกลงโทษปรับระหว่างหนึ่งหมื่นหยวน และห้าหมื่นหยวน ถ้าคดีดังกล่าวมีความร้ายแรง ผู้กระทำผิดอาจถูกเพิกถอน

ใบอนุญาตประกอบอาชีพตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัย และจะถูกฟ้องให้รับผิดชอบทางอาญา หากคดีดังกล่าวประกอบเป็นอาชญากรรม"

จากบทบัญญัติความผิดและโทษทั้งสามมาตราข้างต้นนี้ จะเห็นได้ชัดว่ากฎหมายระบุชัดว่ามาตราใดใช้แก่บุคคลใดบ้าง ซึ่งบุคคลที่เกี่ยวข้องและอาจรับผิดชอบทางอาญาตามมาตราเหล่านี้ได้แก่ บริษัทประกันภัย ผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ตัวแทนประกันภัย และนายหน้าประกันภัย ดังนั้นบุคคลนอกเหนือจากนี้จะไม่ตกอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบตามกฎหมายฉบับนี้

การกำหนดความผิดตามบทบัญญัติเหล่านี้ ได้ระบุองค์ประกอบความผิดไว้หลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการทุจริตในส่วนของ การขอเอาประกันภัย การทุจริตในส่วนของ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ไม่ว่าจะด้วยการสร้างอุบัติเหตุอันไม่เกิดขึ้นจริง การทำลายทรัพย์สินเพื่อเรียกร้องเงินจากประกันภัย การเรียกร้องความเสียหายเกินจริง การปลอมแปลงเอกสารหลักฐานประกันภัย หรือแม้แต่การฉ้อโกงโดยบริษัทประกันภัย หรือโดยตัวแทนนายหน้าประกันภัย กฎหมายฉบับนี้ก็ครอบคลุมถึง

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของโทษตามบทบัญญัติข้างต้น ที่มีได้ระบุถึงจำนวนโทษจำคุกหรือโทษปรับ โดยมีเพียงการอ้างถึงการกำหนดให้เป็นความรับผิดชอบทางอาญา (คงมีเพียงการกำหนดโทษปรับโดยกรมกำกับดูแลธุรกิจทางการเงินเพียงบางความผิดเท่านั้น) ก็เพื่อให้สอดคล้องกับการนำกฎหมายอาญาเรื่องความผิดฉ้อโกงประกันภัยมาบังคับใช้ ซึ่งผู้เขียนจะได้นำเสนอกฎหมายดังกล่าวในหัวข้อถัดไป

ข) กฎหมายอาญาแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน¹⁶

กฎหมายอาญาแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน แบ่งออกเป็นสองส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไป เช่น เรื่องการบังคับใช้กฎหมายอาญา เรื่องโทษ เรื่องเจตนา อายุความ เป็นต้น ส่วนที่สองเป็นบทบัญญัติความผิดเฉพาะ เช่น ความผิดเกี่ยวกับรัฐ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

¹⁶ Criminal Law of the People's Republic of China [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.com-law.net/findlaw/crime/criminallaw1.html> [2008, February 7]

เป็นต้น โดยการฉ้อโกงประกันภัยนี้ บัญญัติอยู่ในบทที่ 5 อาชญากรรมการฉ้อโกงทางการเงิน (Crimes of Financial Fraud) * มาตรา 198 ดังนี้ **

“มาตรา 198 (ก) บุคคลใดตามที่ปรากฏด้านล่างนี้ กระทำการฉ้อโกงประกันภัย ดังต่อไปนี้ หากเกี่ยวข้องกับเงินจำนวนไม่มาก จะถูกลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือกักขัง และโทษปรับไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นหยวน แต่ไม่เกินหนึ่งแสนหยวน ถ้าการกระทำเกี่ยวข้องกับเงินจำนวนมาก หรือถ้ามีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นจากกรณีนั้น จะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่าห้าปี แต่ไม่เกินสิบปี และโทษปรับไม่น้อยกว่าสองหมื่นหยวน แต่ไม่เกินสองแสนหยวน ถ้าการกระทำเกี่ยวข้องกับเงินจำนวนมหาศาล หรือถ้ามีเหตุการณ์ร้ายแรงหนักเกิดขึ้นจากกรณีนั้น จะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่าสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และโทษปรับไม่น้อยกว่าสองหมื่นหยวน แต่ไม่เกินสองแสนหยวน หรือถูกยึดทรัพย์

- 1) ผู้ขอเอาประกันภัยฉ้อโกงเงินประกันภัยโดยเจตนาปลอมแปลงวัตถุที่เอาประกันภัย
- 2) ผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัย ฉ้อโกงเงินประกันภัยโดยดัดแปลงอุบัติเหตุหรือเรียกร้องเกินความเสียหายที่แท้จริง
- 3) ผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัย ฉ้อโกงเงินประกันภัยโดยสร้างอุบัติเหตุอันไม่เกิดขึ้นจริง
- 4) ผู้ขอเอาประกันภัย หรือผู้เอาประกันภัย ฉ้อโกงเงินประกันภัยโดยเจตนาให้เกิดอุบัติเหตุ อันทำให้มีทรัพย์สินเสียหาย
- 5) ผู้ขอเอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัย ฉ้อโกงเงินประกันภัยโดยเจตนาให้เกิดความตาย หรือการบาดเจ็บ หรือการเจ็บป่วย

(ข) ผู้ใดก็ตามกระทำตามอนุมาตรา 4) หรือ 5) ข้างต้นอันเป็นเหตุให้เกิดอาชญากรรมชนิดอื่นตามมา จะถูกลงโทษรวมกับอาชญากรรมชนิดนั้นด้วย

* กฎหมายอาญาแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของอาชญากรรมทางการเงิน (Crime of Financial Fraud) ในปี ค.ศ.1997 ตั้งแต่ มาตรา 192 ถึง มาตรา 200 ซึ่งมาตรา 198 เป็นความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยนี้

** โปรดดูคำแปลภาษาอังกฤษที่ภาคผนวก ค

(ค) องค์กรใดที่กระทำความผิดตามวรรคแรกต้องระวางโทษปรับ และถ้าบุคคลใดที่บงการ หรือบุคคลที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับอาชญากรรมนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือกักขัง หากเกี่ยวข้องกับเงินจำนวนมาก หรือถ้ามีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นจากการนั้น บุคคลดังกล่าวจะต้องโทษจำคุกไม่น้อยกว่าห้าปี แต่ไม่เกินสิบปี ถ้าเกี่ยวข้องกับเงินจำนวนมาก หรือถ้ามีเหตุการณ์ร้ายแรงหนักเกิดขึ้นจากการนั้น ต้องโทษจำคุกไม่น้อยกว่าสิบปี

(ง) พยานผู้เชี่ยวชาญ พยาน หรือผู้ประเมินทรัพย์สินของผู้เอาประกันภัยที่เกิดอุบัติเหตุ เจตนาสร้างเอกสารอันเป็นเท็จ จะถูกตกอยู่ภายใต้ความผิดฐานฉ้อโกงประกันภัยด้วย"

การบัญญัติความผิดข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่องค์ประกอบความผิดเรื่องการฉ้อโกงโดยผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัย มีความคล้ายกับกฎหมายประกันภัยที่ได้นำเสนอไปแล้ว เพียงแต่กฎหมายอาญามาตรา 198 นี้ได้ระบุโทษทางอาญาไว้ด้วย ทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ ส่วนความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงโดยบริษัทประกันภัย ตัวแทนนายหน้าประกันภัยนั้น กฎหมายอาญานี้มิได้กล่าวถึง แต่คงปล่อยให้เป็นที่กำกับดูแลของกรมกำกับดูแลธุรกิจทางการเงิน ซึ่งกฎหมายประกันภัยได้ให้อำนาจหน่วยงานดังกล่าวกำหนดโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิดเหล่านี้แล้ว

ในเรื่องของโทษไม่ว่าจะเป็นโทษจำคุกหรือโทษปรับนั้น กฎหมายอาญามาตรา 198 ได้มีการไล่ระดับของโทษตามความร้ายแรงของความเสียหายหรือความผิดนั้น โดยคำนึงถึงมูลค่าการฉ้อโกง หรือสภาพการณ์ที่อาจเกิดความเสียหายเป็นหลัก ซึ่งมีความสอดคล้องกับกฎหมายอาญาของมลรัฐเนบราสกา ที่มีการไล่ระดับของโทษโดยคำนึงถึงมูลค่าการฉ้อโกงเป็นหลักเช่นกัน

สาธารณรัฐประชาชนจีนมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยภายในประเทศของตนได้แก่ คณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งชาติจีน (China Insurance Regulatory Commission) หรือ CIRC ถือกำเนิดในปี ค.ศ. 1998 ซึ่งแต่เดิมมีลักษณะเป็นองค์กรกึ่งกระทรวง (Semi-Ministerial Institution) จนในปี ค.ศ. 2003 หลังจากที่ธุรกิจประกันภัย

ในจีนเติบโตอย่างมาก ทำให้หน่วยงานนี้ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นองค์กระระดับกระทรวง (Ministerial Institution) โดยขึ้นตรงต่อสภาแห่งชาติ¹⁷

ภารกิจหน้าที่ของคณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งชาติจีน หรือ CIRC ได้แก่ การกำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจประกันภัยภายในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทประกันภัย ตัวแทนประกันภัย นายหน้าประกันภัย การดูแลฐานะทางการเงินของบริษัทประกันภัย การพัฒนาและเสริมสร้างอุตสาหกรรมประกันภัย การตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจประกันภัย รวมถึงรับผิดชอบกฎหมายที่เกี่ยวข้องได้แก่กฎหมายประกันภัย เป็นต้น¹⁸ ความเกี่ยวข้องของอาชญากรรมการฉ้อโกงประกันภัยนี้ คณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งชาติจีน มิได้เป็นผู้ดำเนินการสอบสวนคดีอาญาฐานฉ้อโกงประกันภัยเอง หากแต่เป็นภารกิจของเจ้าพนักงานตำรวจท้องถิ่นในการสอบสวนเป็นคดีอาญาทั่วไปและสรุปสำนวนส่งพนักงานอัยการเพื่อฟ้องศาลต่อไป อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งชาติจีน มีอำนาจในการกำหนดโทษปรับแก่ผู้กระทำผิดตามกฎหมายประกันภัย มาตรา 132 และมาตรา 133 ที่เป็นบทกำหนดความผิดแก่บริษัทประกันภัย ผู้มีอำนาจกระทำแทนบริษัทประกันภัย ตัวแทน หรือนายหน้าประกันภัย ที่กระทำการฉ้อโกงโดยอาศัยธุรกิจประกันภัยเป็นเครื่องมือ

ผู้ที่จะนำคดีอาญาขึ้นสู่ศาลอาญารัฐประชาชนจีนนั้น กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดว่าได้แก่ การฟ้องคดีอาญาโดยอัยการแห่งประชาชน หรือ Public Prosecution กับ การฟ้องคดีอาญาโดยเอกชนผู้เสียหาย หรือ Private Prosecution¹⁹ ดังนั้น สำหรับความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยข้างต้น หากผู้เสียหายอันอาจได้แก่ ผู้ขอเอาประกันภัย ผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ บริษัทประกันภัย ตัวแทนหรือนายหน้าประกันภัย

¹⁷ China Insurance Regulatory Commission. Responsibilities and Internal Setup [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.circ.gov.cn/Portal45/default2727.htm> [2007, March 3]

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Criminal Procedure Law of People's Republic of China Article 170. [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.china.org.cn/english/government/207332.htm> [2008, February 15]

บุคคลเหล่านี้ก็มีสิทธิฟ้องร้องเป็นคดีอาญาต่อศาลได้เช่นกัน ซึ่งแตกต่างจากประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ไม่มีแนวคิดในการให้เอกชนเป็นผู้เสียหายฟ้องคดีอาญาเอง

3.4 รูปแบบของการฉ้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ

เนื่องจากรูปแบบการฉ้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศมีจำนวนมาก และมีการแบ่งย่อยลงไปในแต่ละประเภท เพื่อความสะดวกแก่การนำเสนอ ผู้เขียนจึงขอนำเสนอรูปแบบของการฉ้อโกงประกันภัย โดยแบ่งออกเป็นการฉ้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัยสามประเภทหลัก ได้แก่ การฉ้อโกงภายใน การฉ้อโกงภายนอก และการฉ้อโกงโดยคนกลางประกันภัย ตามที่อธิบายไว้แล้วในบทที่ 2 ดังนี้

3.4.1 รูปแบบการฉ้อโกงภายใน (Internal Fraud) เป็นการกระทำความผิดโดยผู้จัดการ ผู้บริหาร หรือลูกจ้างของบริษัทรับประกันภัย ที่กระทำการฉ้อโกงต่อบริษัทรับประกันภัย หรือผู้เอาประกันภัย หรือต่อประชาชน โดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ ความไว้วางใจ และความรู้ความสามารถในธุรกิจประกันวินาศภัยนี้เป็นเครื่องมือในการประกอบความผิด ซึ่งการฉ้อโกงประกันภัยประเภทนี้มีรูปแบบของการกระทำความผิดดังต่อไปนี้

- การยกยอกเงินโดยผู้บริหารของบริษัท (Fraud / Embezzlement) ได้แก่ การที่ผู้บริหารของบริษัทรับประกันภัยอาศัยอำนาจและตำแหน่งกระทำการยกยอกย้ายถ่ายเทเงินของบริษัทเข้าสู่ตนเอง เป็นผลให้สถานะทางการเงินของบริษัทนั้นสิ้นคลอนและตกอยู่ในสภาพขาดทุนจนต้องปิดกิจการ สุดท้ายผู้ที่ได้รับผลร้ายจากการนี้ก็คือผู้เอาประกันภัยจำนวนมากที่ยังคงมีสัญญาประกันภัยผูกพันอยู่กับบริษัท
- การปลอมหรือทำเอกสารเท็จ (Fake/False Documents) ได้แก่ การที่ผู้รับประกันภัยออกกรมธรรม์ปลอม หรือใบรับรองอื่นใดที่เกี่ยวกับธุรกิจประกันภัยปลอม โดยมีวัตถุประสงค์หลอกลวงบุคคลภายนอกเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์ใดจากอีกฝ่ายหนึ่งเป็นต้น²⁰

²⁰ Nebraska Department of Insurance, Example of Fraud. [Online]. (n.d.)

- การแถลงเท็จ (False Statements) ได้แก่การที่บริษัทแสดงข้อมูลอันเป็นเท็จต่อหน่วยงานกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งรัฐ ไม่ว่าจะเป็ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะทางการเงิน ผู้ถือหุ้น สมุดทะเบียน เพื่อปิดบังสถานะทางการเงินอันย่ำแย่ของตน ทั้งนี้ก็เพื่อมิให้หน่วยงานกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งรัฐใช้อำนาจตามกฎหมายเข้าแทรกแซงการดำเนินงานของบริษัท²¹
- บริษัทประกันปลอม (Phony Insurance Companies) ได้แก่การที่บุคคลจัดตั้งบริษัทรับประกันภัยขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะฉ้อโกงประชาชนมาตั้งแต่แรก และอาจลักลอบประกอบธุรกิจประกันภัยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐ เมื่อมีประชาชนหลงเชื่อและทำประกันภัยจำนวนมาก ผู้บริหารก็จะปิดบริษัทหลบหนีไปพร้อมกับเงิน ทิ้งความเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยจำนวนมาก²²

3.4.2 รูปแบบการฉ้อโกงภายนอก (External Fraud) เป็นการกระทำผิดโดยบุคคลหรือหน่วยงานใดในฐานะที่เป็นผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ ซึ่งอาศัยหลักสุจริตยั้งและความครอบครองดูแลวัตถุที่เอาประกันภัยนั้น กระทำการฉ้อโกงต่อบริษัทรับประกันภัย หรืออาจเป็นผู้ประกอบอาชีพเฉพาะที่ให้บริการแก่บริษัทประกันภัย ไม่ว่าจะเป็ สถานพยาบาล อุ้ซ่อมรถ ผู้ประเมินวินาศภัย ที่อาศัยความไว้นื้อเชื่อใจ ความรู้ความสามารถในการประกอบธุรกิจของตน และอาศัยสัญญาประกันวินาศภัยเป็เครื่องมือในการประกอบความผิดซึ่งการฉ้อโกงประกันภัยนี้มีรูปแบบการกระทำความผิดดังต่อไปนี้

- การเจตนาทำลายทรัพย์สินที่เอาประกัน (Arson-for-profit) ได้แก่การที่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรรมธรรม์เจตนาเผา บ้าน หรือยานพาหนะ เพื่อให้ได้รับความคุ้มครองอัคคีภัย (Fire damage)²³

²¹ Ibid.

²² วีระพงษ์ บุญโญภาส, อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ, พิมพ์ครั้งที่ห้า(กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2549), หน้า 101.

²³ Nebraska Department of Insurance, Example of Fraud. [Online]. (n.d.) Available from : <http://www.doi.ne.gov/fraud/examples.htm> [2007, September 22]

- การสร้างอุบัติเหตุเท็จเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (Creating a Fraudulent Claim) ได้แก่การสร้างจากอุบัติเหตุเสมือนจริง โดยจะมีตัวผู้แสดงกระทำหน้าที่ต่างๆ เช่น เป็นผู้เสียหาย เป็นพยานที่เห็นเหตุการณ์ เป็นผู้กระทำความเสียหายเป็นต้น และแสดงอุบัติเหตุในสถานที่ต่าง ๆ การซื้อโงรูปแบบนี้มักมีการเตรียมการและวางแผนล่วงหน้าเพื่อให้เสมือนจริงมากที่สุดและมักจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจำนวนมาก²⁴
- การเรียกร้องค่าสินไหมเกินความเสียหายจริง (Exaggerated claims or Overstating the Amount of Loss) ได้แก่การเกิดวินาศภัยโดยอุบัติเหตุจริงและเกิดความสูญหายเสียหายจริง เพียงแต่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ หรือบุคคลภายนอกที่ได้รับ ความเสียหายแจ้งความเสียหายหรือสูญหายเกินจำนวนวินาศภัยที่แท้จริง การซื้อโงประเภทนี้จัดว่าเป็นการซื้อโงที่กระทำได้ง่ายที่สุด เนื่องจากเป็นรูปแบบการซื้อโงที่มีมูลค่าไม่มากและหาพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดได้ยาก²⁵
- การทำประกันภัยหลังเกิดความเสียหายแล้ว (Past Posting) ได้แก่การที่ผู้เอาประกันภัยนำทรัพย์สินที่ได้รับ ความเสียหายมาก่อนแล้วทำประกันภัยโดยปกปิดข้อเท็จจริงดังกล่าวไม่ให้ผู้รับประกันภัยทราบ หลังผู้รับประกันภัยตกลงรับประกันภัยแล้วผู้เอาประกันภัยจึงแจ้งว่ามีความเสียหายที่เกิดขึ้นในระหว่างความคุ้มครองตามสัญญา²⁶
- การซื้อโงเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล (Medical Fraud) คือการซื้อโงโดยอาศัยสถานพยาบาลเป็นเครื่องมือทั้งนี้ไม่ว่าจะกระทำโดยคนเดียว หรือร่วมมือกระทำเป็นองค์กร ได้แก่ การที่สถานพยาบาลออกใบเสร็จเรียกเก็บเงินแก่บริษัทรับประกันภัยในค่าใช้จ่ายใดๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้น หรือ การที่สถานพยาบาลให้การรักษาที่ไม่จำเป็น

²⁴ Ibid.

²⁵ Ibid.

²⁶ Ibid.

ในทางการแพทย์ หรือ คิดค่ายาที่มีราคาแพงทั้งที่ใช้จ่ายซึ่งมีราคาถูกกว่าในการรักษา²⁷

- การฉ้อโกงค่าชดเชยแรงงาน (Worker's compensation frauds) คือ การที่ลูกจ้างแจ้งข้อมูลเท็จเกี่ยวกับความเจ็บป่วย หรือ แจ้งความร้ายแรงของการเจ็บป่วยเกินจริง เพื่อให้ได้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับค่าชดเชยแรงงานนั้น หรือการที่ลูกจ้างแจ้งว่าเจ็บป่วยจนไม่สามารถทำงานได้เพื่อขอรับเงินค่าสินไหมทดแทนจากการขาดงานแต่แท้จริงแล้วลูกจ้างดังกล่าวยังคงทำงานตามปกติเพื่อให้ได้รับเงินทั้งสองทางคือจากนายจ้างและจากบริษัทประกันภัย²⁸

3.4.3 รูปแบบการฉ้อโกงโดยคนกลาง (Intermediary fraud) คือการที่คนกลางประกันภัย ได้แก่ ตัวแทน หรือนายหน้าประกันวินาศภัย กระทำการฉ้อโกงต่อบริษัทประกันภัย หรือ ต่อผู้เอาประกันภัย โดยอาศัยความเชี่ยวชาญในธุรกิจประกันวินาศภัย และความไว้วางใจจากทั้งผู้เอาประกันภัย และบริษัทประกันภัยในการประกอบความผิด ซึ่งการฉ้อโกงในประเภทนี้มีตัวอย่างรูปแบบการกระทำความผิดต่อไปนี้

- การแถลงเท็จ (False Statements) ได้แก่การที่ตัวแทน หรือ นายหน้าประกันภัยแสดงข้อมูลอันเป็นเท็จต่อหน่วยงานกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งรัฐ ไม่ว่าจะเป็ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะทางการเงิน เพื่อปิดบังข้อมูลใดอันเป็นผลร้ายต่อตน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้หน่วยงานกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยแห่งรัฐใช้อำนาจตามกฎหมาย เช่น เพิกถอนใบอนุญาต เป็นต้น²⁹

²⁷ Insurance Information Institute. Fraud : Facts and Statistics [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.iii.org/media/facts/statsbyissue/fraud/> [2007, June 5]

²⁸ California Department of Insurance, Fraud: What is insurance fraud?, [Online]. (n.d.). Available from : http://www.insurance.ca.gov/0300-fraud/0100-fraud-division-overview/0100-what-is-insurance-fraud/#Workers_Compensation [2007, December 3]

²⁹ Nebraska Department of Insurance, Example of Fraud. [Online]. (n.d.). Available from : <http://www.doi.ne.gov/fraud/examples.htm> [2007, September 22]

- การเปลี่ยนกรรมธรรม์ (Twisting) คือการที่คนกลางประกันภัยขอเอาประกันภัยจากบริษัทประกันภัยด้วยกรรมธรรม์ที่มีราคาเบี้ยประกันภัยต่ำกว่าที่ความประสงค์ของผู้เอาประกันภัยโดยไม่ได้รับอนุญาต และเก็บส่วนต่างของเบี้ยประกันภัยนั้นไว้เอง³⁰
- การยักยอกเบี้ยประกันภัย (Pocketing Premiums) ได้แก่การที่ตัวแทนหรือนายหน้าประกันได้รับเงินค่าเบี้ยประกันภัยแล้วไม่นำส่งบริษัท และทิ้งความเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือบริษัทรับประกันภัย³¹

นอกจากรูปแบบการฉ้อโกงประกันวินาศภัยหลักที่ผู้เขียนได้นำเสนอข้างต้นนี้ ยังมีรูปแบบการฉ้อโกงต่างๆ อีกมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของชนิดสัญญาประกันภัยนั้นๆ ว่าทำประกันภัยเพื่อคุ้มครองสิ่งใด และมีช่องทางใดบ้างที่ผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ หรือผู้เกี่ยวข้องจะได้รับเงินจากอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งช่องทางดังกล่าวนี้จะเป็นช่องทางให้เกิดการฉ้อโกงขึ้นได้

3.5 คดีการฉ้อโกงในธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ

ในหัวข้อนี้ผู้เขียนนำเสนอถึงตัวอย่างคดีการฉ้อโกงประกันวินาศภัยที่ได้เกิดขึ้นจริงในต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นคดีที่ถูกศาลตัดสินคดีแล้วว่ามีความจริง หรือเป็นคดีที่ถูกตรวจพบและกำลังอยู่ในระหว่างการสอบสวนของหน่วยงานของรัฐ โดยข้อมูลจะเน้นไปในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่มีถึง 41 มลรัฐที่มีทั้งกฎหมายและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะ ทำให้มีการแบ่งแยกสถิติคดีเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยไว้ต่างหากจากการฉ้อโกงทั่วไป เป็นผลให้ประชาชนทั่วสามารถเข้าถึงข้อมูลคดีที่เปิดเผยแล้วได้อย่างสะดวก

“คดีตัวแทนยักยอกเบี้ยประกันภัย” นายปีเตอร์สันเคยได้รับใบอนุญาตขายประกันภัยและประกอบธุรกิจขายประกันภัยอยู่ที่มลรัฐแคลิฟอร์เนีย แต่ถูกยึดใบอนุญาตจึงย้ายมาทำธุรกิจขายประกันภัยที่มลรัฐนิวยอร์กโดยไม่มีใบอนุญาตตั้งแต่ปี ค.ศ.2000 ถึง ค.ศ.2003 และได้รับเบี้ยประกันภัยประมาณ 6.6 ล้านดอลลาร์จากลูกค้าจำนวนเกือบ 500 คน แน่แน่นอนว่าเงินค่าเบี้ยประกันภัยจำนวนดังกล่าวนี้ นายปีเตอร์สันไม่ได้นำส่งบริษัทรับประกันภัย การกระทำของ

³⁰ Ibid.

³¹ Insurance Fraud Prevention Division, Eye on fraud, Nebraska Department of Insurance. (January 2007):5.

นายปีเตอร์สันถูกตรวจสอบโดยกรมประกันภัยของมลรัฐนิวยอร์กจากการร้องเรียนโดยบริษัท นายหน้าประกันภัยแห่งหนึ่ง และในที่สุดนายปีเตอร์สันถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงฐานขาย ประกันภัยโดยไม่ได้รับอนุญาต ต้องโทษจำคุก 10 ปี และจ่ายค่าเสียหายอีก 6.6 ล้านดอลลาร์แก่ ผู้เสียหาย³²

“คดีสถานพยาบาลข้อโกง” ทั้งนายเฟรดมาร์และนายแมคคาร์ตีทั้งคู่เป็นแพทย์สาขา จิตวิทยาโดยมีใบอนุญาตประกอบการถูกต้อง แต่ร่วมกันใช้ใบอนุญาตดังกล่าวกระทำการข้อโกง ประกันวินาศภัย กล่าวคือ อาศัยโอกาสที่กฎหมายมลรัฐนิวยอร์กกำหนดให้บุคคล ผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากยานพาหนะสามารถได้รับค่าใช้จ่ายในการ รักษาพยาบาลสูงสุดถึง 50,000 เหรียญ ไม่ว่าจะป็นค่ายารักษา ค่าห้องพักในการรักษา ค่าตรวจ ของแพทย์ซึ่งรวมถึงค่าปรึกษากับจิตแพทย์ด้วย

นายเฟรดมาร์ได้สั่งการให้นายแมคคาร์ตีและจิตแพทย์คนอื่นในคลินิกของเขาทั่วทั้งมลรัฐ นิวยอร์กและลองไอแลนด์ ให้กระทำการส่งตัวผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุอันเนื่องจาก ยานพาหนะที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายดังกล่าวมาให้จิตแพทย์ในคลินิกของเขาทำการ รักษาโดยไม่คำนึงว่าการรักษาดังกล่าวจะจำเป็นหรือไม่ จิตแพทย์ภายใต้การสั่งการของนาย เฟรดมาร์จะพบกับผู้ป่วยเพียงแค่ 10 -15 นาทีต่อรายเท่านั้น แต่จะลงในใบคำรักษาพยาบาล ว่าได้มีการบำบัดรักษาโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเป็นเวลา 45 – 50 นาที (อัตราค่าใช้จ่ายในการรักษา ผู้ป่วยของจิตแพทย์นั้นขึ้นอยู่กับเวลาที่ใช้ในการรักษา) และจะส่งหลักฐานเท็จดังกล่าวนี้เบิกค่า รักษาพยาบาลกับบริษัทรับประกันภัย

การกระทำของนายเฟรดมาร์และนายแมคคาร์ตีดังกล่าวถูกร้องเรียนโดยบริษัทประกันภัยไป ยังหน่วยงานข้อโกงประกันภัยภายใต้กรมการประกันภัยแห่งมลรัฐนิวยอร์ก และการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็เกิดขึ้นจนสามารถรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆให้พนักงานอัยการฟ้องและ จำเลยก็ถูกพิพากษาคดีในที่สุด โดยนายเฟรดมาร์ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงฐานข้อโกงประกันภัย

³² New York Department of Insurance, San Francisco Man Sentenced for \$6- Million Fraud Scheme[Online]. 2007. Available from : <http://www.ins.state.ny.us/press/2007/p0703131.htm> [2007, June 20]

ต้องโทษจำคุก 1 ปีและปรับอีก 300,000 เหรียญ ส่วนนายแมคคาร์ทีถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงฐาน
 ข้อโกงประกันภัย รอคการลงโทษ 5 ปีและปรับเงินอีกจำนวนหนึ่ง³³

“คดีข้อโกงประกันสุขภาพ” คดีนี้เกิดขึ้นที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยซุนยัตเซ็น ใน
 มณฑลกลวงเจา หลังจากที่โรงพยาบาลดังกล่าวเรียกเก็บเงินค่ารักษาพยาบาลของผู้มารักษาที่มี
 ประกันสังคมท้องถิ่นไม่ถูกต้อง โดยเรียกเก็บเงินค่ารักษาพยาบาลเกินกว่าจำนวนผู้เข้ารับบริการ
 รักษาแบบพักในโรงพยาบาลจริง ผลจากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้โรงพยาบาลดังกล่าวถูกระงับ
 การให้บริการรักษาพยาบาลแก่ผู้มีประกันสังคมท้องถิ่นเป็นเวลาสามเดือน³⁴

“คดีร้านซ่อมกระจกรถข้อโกง” นายมิลเลอร์ เจ้าของรถกระบะยี่ห้อนิสสันได้ทำประกันภัย
 รถยนต์ไว้กับบริษัทประกันภัยแห่งหนึ่งในมลรัฐเนบราสก้า ต่อมาเกิดอุบัติเหตุกับรถยนต์คัน
 ดังกล่าวจนกระจกบังลมหน้าเสียหาย นายมิลเลอร์ได้นำรถยนต์เข้าอู่ซ่อมกระจกรถยนต์เพื่อรับการ
 ซ่อมและเคลมความเสียหายกับบริษัทรับประกันภัยต่อไป แต่เมื่อรถยนต์ถูกซ่อมแซมเรียบร้อยแล้ว
 แล้วนายมิลเลอร์พบว่ากระจกบังลมหน้าที่ได้ทำการซ่อมแซมไปแล้วนั้น อู่ซ่อมกระจกรถยนต์กลับ
 ออกใบแจ้งหนี้เพื่อเรียกเก็บเงินเป็นค่า “เปลี่ยนกระจกหลัง” ทั้งที่ความเป็นจริงอยู่กระจกได้
 ทำการซ่อมแซมและไม่มีการเปลี่ยนอะไหล่กระจกใหม่แต่อย่างใด นั่นเป็นผลให้ราคาตามใบ
 แจ้งหนี้สูงกว่าที่ควรเป็น นายมิลเลอร์ได้สงสัยการกระทำดังกล่าวจึงได้แจ้งเรื่องดังกล่าวกับ
 ผู้จัดการฝ่ายสินไหมทดแทนของบริษัทรับประกันภัยตน และต่อมาผู้จัดการฝ่ายสินไหมทดแทน
 สงสัยว่าการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการข้อโกงประกันภัยจึงได้รายงานเรื่องนี้ไปยังกองป้องกันการ
 ข้อโกงประกันภัย กรมประกันภัยมลรัฐเนบราสก้า จากการสอบสวนเรื่องดังกล่าวทำให้ทราบ
 ในเวลาต่อมาว่ามีอู่ซ่อมกระจกรถยนต์ดังกล่าวได้ข้อโกงประกันภัยด้วยวิธีนี้อีกหลายครั้ง³⁵

³³ New York Department of Insurance. Psychotherapists Plead Guilty in No-Fault Billing Scam[Online]. 2006. Available from :
<http://www.ins.state.ny.us/press/2006/p0603141.htm> [2007, June 15]

³⁴ Yang Xiyun. Insurance Fraud in Guangzhou's Hospital [Online]. 2007.
 Available from: <http://www.eeo.com.cn/ens/Industry/2007/10/25/86049.html> [2007,
 March 8]

³⁵ Nebraska Department of Insurance, “Lengthy investigation emphasizes importance of reporting suspected insurance fraud” Eye of Fraud (January 2007):4.

“คดีผู้ประสบภัยจากรถขโมย” นายดอนว์ ยัง ชาวเมืองเกจจ์ มลรัฐเนบราสกา ได้ทำการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนกับบริษัทรับประกันภัยในฐานะที่ตนเป็นผู้ประสบภัยจากรถ โดยเขาอ้างว่าโดยสารไปกับรถคันที่ประสบอุบัติเหตุและตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุการณ์ดังกล่าว แต่บริษัทรับประกันภัยตรวจพบข้อต้องสงสัยหลายประการ จึงรายงานเรื่องดังกล่าวไปยังกองป้องกันการขโมยประกันภัย กรมการประกันภัยมลรัฐเนบราสกา จากการสอบสวนของกองป้องกันการขโมยประกันภัยทำให้พบว่า แท้จริงแล้วนายดอนว์ ยัง มิได้โดยสารไปกับรถคันดังกล่าว ซึ่งในเวลาต่อมา นายดอนว์ ยัง ได้รับสารภาพถึงการกระทำข้างต้น และถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงโดยศาลแห่งเมืองเกจจ์ โดยต้องจ่ายค่าปรับเป็นเงิน 100 ดอลลาร์ที่ไม่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีพร้อมกันนั้น นายดอนว์ ยัง ยังต้องจ่ายค่าเสียหายอีกเป็นจำนวนเงิน 501.31 ดอลลาร์³⁶

“คดีผู้ขโมยรถขโมย” คดีนี้เจ้าของรถขโมยรถยนต์เมืองซัพโฟล์ค (Suffolk County) ถูกจับโดยสำนักงานสอบสวนการขโมยประกันภัย ของกรมประกันภัย มลรัฐนิวยอร์ก เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 2006 ในข้อหาขโมยประกันภัย จากการที่เขาอาศัยอาชีพในการขโมยรถยนต์ขโมยบริษัทประกันภัย ด้วยการกระทำต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มความเสียหายแก่รถที่นำมาซ่อมเพื่อให้ได้ค่าจ้างซ่อมมากขึ้น หรือการเรียกเก็บเงินค่าบริการแก่บริษัทรับประกันภัยในงานที่ไม่ได้มีการทำจริง หรือการนำอะไหล่ที่ใช้แล้วมาเปลี่ยนให้แก่ลูกค้าแล้วเรียกเก็บเงินเป็นค่าอะไหล่ใหม่³⁷

“คดีเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเกินความเสียหายจริง” จากการสอบสวนของกองสอบสวนการขโมยประกันภัย กรมประกันภัย มลรัฐนิวยอร์ก จนนำไปสู่การจับกุมแพทย์คนหนึ่งในข้อหาขโมยค่าสินไหมทดแทนแก่บริษัทรับประกันภัยแห่งหนึ่ง สาเหตุมาจากการที่เกิดความเสียหายภัยเนื่องจากน้ำในชั้นใต้ดินของบ้าน เขาได้แจ้งบริษัทถึงรายการที่เสียหายเกินไปกว่ารายการเสียหายที่แท้จริงหลายรายการ มูลค่าที่เขาเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเกินความจริงสูงถึง 11,000 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา³⁸

³⁶ Ibid., p.7.

³⁷ Louis W. Pietrolungo, The Annual Report to the Governor and the Legislature of the State of New York on the Operations of the Insurance Frauds Prevention Act, (New York Department of Insurance, 2007), P. 11.

³⁸ Ibid., P.15.

“คดีนายหน้าข้อโกงเบี้ยประกันภัย” คดีนี้เกี่ยวข้องกับนายหน้าประกันวินาศภัย โดยพฤติการณ์เริ่มจากการที่ผู้เอาประกันภัยรายหนึ่งจ่ายเช็คให้แก่นายหน้าประกันวินาศภัยเป็นค่าต่ออายุเบี้ยประกันภัย 13 รายการ เป็นจำนวน 250,376 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา แต่นายหน้าดังกล่าวกลับต่ออายุกรมธรรม์เพียง 10 รายการ ทำให้เกิดส่วนต่างจากเงินที่ไม่ได้จ่ายจริงถึง 54,302 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา แต่นายหน้าดังกล่าวหาได้แจ้งหรือส่งเงินคืนแก่ผู้เอาประกันภัยไม่ กลับเบียดบังเงินดังกล่าวเป็นของตนเอง จากการสอบสวนโดยสำนักงานสอบสวนการข้อโกงประกันภัย กรมประกันภัย มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ พบว่ามีหลักฐานจริง หากเขาถูกพิพากษาในศาลว่ามีความผิดอาจต้องโทษจำคุกสูงถึง 15 ปี³⁹

3.6 สถิติข้อมูลการกระทำความผิดเกี่ยวกับการข้อโกงในธุรกิจประกันภัย

ในหัวข้อนี้ผู้เขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการข้อโกงประกันภัยในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ได้มีการบันทึกและจัดเก็บข้อมูลเป็นสถิติต่างๆ เฉพาะเรื่องการข้อโกงประกันภัย และยังมีข้อมูลการเปรียบเทียบอัตราส่วนการดำเนินคดีการข้อโกงประกันภัย ระหว่างมลรัฐที่มีหน่วยงานสอบสวนการข้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ กับมลรัฐที่ไม่มีหน่วยงานสอบสวนการข้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ และเพื่อความเหมาะสมของเนื้อหา จึงขอยกตัวอย่างบางมลรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาดังนี้

3.6.1 สถิติข้อมูลเกี่ยวกับการข้อโกงประกันภัยในมลรัฐเนบราสก้าปี ค.ศ.2003-2006⁴⁰

มลรัฐเนบราสก้าจัดเป็นอีกมลรัฐหนึ่งในจำนวน 41 มลรัฐที่มีทั้งกฎหมายและหน่วยงานสอบสวนการข้อโกงประกันภัยเป็นการเฉพาะ และสืบเนื่องจากการมีหน่วยงานเฉพาะนี้เอง ทำให้มีการจัดเก็บสถิติข้อมูลเกี่ยวกับการข้อโกงประกันภัยต่างๆ นับแต่ปี ค.ศ.1999 เป็นต้นมา และเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต่อสาธารณชน ส่วนหนึ่งก็เพื่อป้องปรามผู้ที่จะข้อโกงประกันภัย และอีกส่วนหนึ่งก็เพื่อให้ความรู้แก่ประชาชน ผู้เขียนจึงขอสรุปสถิติข้อมูลการข้อโกงประกันภัยในมลรัฐเนบราสก้าย้อนหลัง 3 ปีดังนี้

³⁹ Ibid., p.17-18.

⁴⁰ Nebraska Department of Insurance. 2006-2003 Insurance Fraud Statistics

[Online]. (n.d.). Available from: <http://www.doi.ne.gov/fraud/ifpdindex.htm>[2007, June 30]

ในปี ค.ศ.2003-2006 กองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยได้รับรายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าเป็นการฉ้อโกงประกันภัย 1,696 รายงานจากบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน ทั้งบริษัทรับประกันภัย ผู้เอาประกันภัย และบุคคลภายนอก ทั้งหมด 41 เมืองในมลรัฐเนบราสกา เพื่อให้กองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยพิจารณาสอบสวนการกระทำอันต้องสงสัยดังกล่าว โดยแบ่งรายงานออกเป็น การฉ้อโกงเกี่ยวกับทรัพย์สินหรืออุบัติเหตุ 1,370 รายงาน การฉ้อโกงภายใน 216 รายงาน การฉ้อโกงเกี่ยวกับประกันชีวิตหรือประกันสุขภาพ 104 รายงาน และการฉ้อโกงอื่น 6 รายงาน และมีมูลค่าเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องจากการกระทำดังกล่าวประมาณ 10,172,040 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา

หลังจากกองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยทำการสอบสวนรายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าฉ้อโกงประกันภัยจนเสร็จสิ้นทั้งหมดแล้ว ก็จะพบบทสรุปหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการไม่พบความจริงเกี่ยวกับรายงานนั้น หรือพบการฉ้อโกงประกันภัยแต่หลักฐานไม่เพียงพอ หรือ การพบการฉ้อโกงประกันภัยโดยมีหลักฐานอันชัดเจน เป็นต้น หากกองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยพบการฉ้อโกงประกันภัยและมีหลักฐานเพียงพอ ก็จะส่งสำนวนสอบสวนเรื่องดังกล่าวโดยอนุมัติอธิบดีกรมการประกันภัย ให้แก่พนักงานอัยการเพื่อใช้ดุลพินิจในการสั่งฟ้องหรือไม่ต่อไป

หลังจากหน่วยงานป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยได้รับรายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าฉ้อโกงประกันภัยทั้ง 1,696 รายงาน นำไปสู่การสอบสวนโดยกองป้องกันการฉ้อโกงประกันภัยจำนวน 589 คดี และมีจำนวน 180 คดี ที่มีหลักฐานเพียงพอและโดยอนุมัติอธิบดีกรมการประกันภัยเสนอพนักงานอัยการเพื่อใช้ดุลพินิจสั่งฟ้อง ซึ่งเมื่อพนักงานอัยการสั่งฟ้องแล้วมีจำนวน 89 คดีที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริงฐานฉ้อโกงประกันภัย

3.6.2 สถิติข้อมูลเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ปี ค.ศ.2003-2006 ⁴¹

⁴¹ Louis W. Pietroluongo, The Annual Report to the Governor and the Legislature of the State of New York on the Operations of the Insurance Frauds Prevention Act, New York Department of Insurance, January 15th, 2007

มลรัฐนิวเจอร์ซีย์เป็นอีก 1 ใน 41 มลรัฐที่มีกฎหมายและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการช้อโกงประกันภัยเป็นการเฉพาะ โดยใช้ชื่อหน่วยงานว่า สำนักงานป้องกันการค้าช้อโกงประกันภัย สังกัดอยู่ในกรมการประกันภัย และสืบเนื่องจากการมีหน่วยงานเฉพาะนี้เอง ทำให้มีการจัดเก็บสถิติข้อมูลเกี่ยวกับการช้อโกงประกันภัยต่างๆ นับแต่ปี ค.ศ.2001 เป็นต้นมา และเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต่อสาธารณชน ส่วนหนึ่งก็เพื่อป้องปรามผู้ที่อาจจะช้อโกงประกันภัย และอีกส่วนหนึ่งก็เพื่อให้ความรู้แก่ประชาชน ผู้เขียนจึงขอสรุปสถิติข้อมูลการค้าช้อโกงประกันภัยในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ย้อนหลัง 3 ปีดังนี้

ในปี ค.ศ.2003-2006 สำนักงานป้องกันการค้าช้อโกงประกันภัย ได้รับรายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าช้อโกงประกันภัยจากฝ่ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทรับประกันภัย ผู้เอาประกันภัย หรือบุคคลภายนอกเป็นต้น จำนวน 105,813 รายงานจากบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน ทั้งบริษัทรับประกันภัย ผู้เอาประกันภัย และบุคคลภายนอก ทั้งหมด 8 เมืองในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ เพื่อให้สำนักงานป้องกันการค้าช้อโกงประกันภัย พิจารณาสอบสวนการกระทำอันต้องสงสัยดังกล่าว โดยแบ่งรายงานออกเป็น การช้อโกงเกี่ยวกับทรัพย์สินหรืออุบัติเหตุ 81,795 รายงาน การช้อโกงภายใน 592 รายงาน การช้อโกงเกี่ยวกับประกันชีวิตหรือประกันสุขภาพ 12,873 รายงาน และการช้อโกงอื่น 10,553 รายงาน

จากการสอบสวนการกระทำอันต้องสงสัยช้อโกงประกันภัยทั้ง 94,633 คดีตลอด 3 ปี โดยสำนักงานป้องกันการค้าช้อโกงประกันภัยทั้ง 8 เมืองนั้น มีจำนวน 4,591 คดีที่สำนักงานป้องกันการช้อโกงประกันภัย เสนอจำนวนสอบสวนที่มีหลักฐานเพียงพอให้แก่พนักงานอัยการเพื่อใช้ดุลพินิจสั่งฟ้อง โดยเกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาทั้งสิ้น 2,983 คน

จากสถิติข้อมูลการค้าช้อโกงประกันภัยสามปีย้อนหลังของทั้งสองมลรัฐที่น่าเสนอข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า มลรัฐเนบราสก้า และมลรัฐนิวเจอร์ซีย์มีความแตกต่างด้านสถิติข้อมูลการค้าช้อโกงประกันภัยกันอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นปริมาณการรายงานการกระทำอันต้องสงสัยว่าช้อโกงประกันภัย จำนวนการสอบสวนโดยหน่วยงานป้องกันการค้าช้อโกง จำนวนคดีที่มีหลักฐานเพียงพอเพื่อเสนออัยการพิจารณาสั่งฟ้อง โดยมลรัฐนิวเจอร์ซีย์จะมีปริมาณสถิติดังกล่าวสูงกว่าของมลรัฐเนบราสก้าเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัจจัยหลายประการ เช่น ขนาดโดยรวมของอุตสาหกรรมประกันภัยในมลรัฐนั้นๆ มูลค่าทางการตลาดของธุรกิจประกันภัย ปริมาณของประชากร และขนาดของหน่วยงานช้อโกงประกันภัย ทั้งนี้ การที่ผู้เขียนนำเสนอถึงสถิติข้อมูลของทั้งสองมลรัฐเปรียบเทียบกันก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า การที่มลรัฐนิวเจอร์ซีย์มีความรุนแรง

ในเรื่องอาชญากรรมการฉ้อโกงประกันภัยนั้นก็เป็นกรสมควรรออย่างยั้งในการที่จะมีกฎหมายและหน่วยงานเฉพาะในการจัดการปัญหานี้ ส่วนในมลรัฐเนบราสก้าที่แม้ว่าอาชญากรรมการฉ้อโกงประกันภัยจะไม่มีควมรุนแรงมากนัก แต่มลรัฐเนบราสก้าก็ได้เพิกเฉยหรือละเลยไม่ให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว โดยมีกฎหมายและหน่วยงานเฉพาะเพื่อจัดการกับปัญหานี้เช่นกันเพื่อเป็นการป้องปรามและให้ความรู้แก่ประชาชนควบคู่กันไป โดยจะมีการกำหนดขนาดของหน่วยงานพิเศษให้มีขนาดกะทัดรัดและรวมศูนย์อยู่ที่ส่วนกลางเพื่อให้เหมาะสมกับปริมาณการกระทำผิดที่มีไม่มากนักเมื่อเทียบกับมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ที่หน่วยงานพิเศษนี้มีขนาดใหญ่ มีเจ้าพนักงานจำนวนมาก และยังมีกรกระจายสาขาเพื่อให้ครอบคลุมทั้ง 9 เมืองอีกด้วย เนื่องจากอาชญากรรมการฉ้อโกงประกันภัยในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์มีความรุนแรงมากกว่า

3.6.3 เปรียบเทียบมลรัฐที่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยกับมลรัฐที่ไม่มีหน่วยงานสอบสวนการฉ้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ

แม้ในประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย (Insurance Fraud Bureau) ซึ่งเป็นหน่วยงานเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องฉ้อโกงประกันภัยเกือบทุกมลรัฐแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีบางมลรัฐที่ยังไม่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยนี้ซึ่งได้แก่ มลรัฐวิสเคาซิน (Wisconsin) มลรัฐเวอร์มอนต์ (Vermont) มลรัฐอิลลินอยส์ (Illinois) วอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) มลรัฐมิชิแกน (Michigan) มลรัฐอินเดียน่า (Indiana) มลรัฐไวโอมิ่ง (Wyoming) มลรัฐโอเรกอน (Oregon) และ มลรัฐเมน (Maine) รวมทั้งสิ้น 9 มลรัฐ⁴²

เมื่อเปรียบเทียบมลรัฐที่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยกับมลรัฐที่ไม่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยจะเห็นความแตกต่างของสถิติและปริมาณคดีอย่างชัดเจน ดังที่จะยกตัวอย่างการเปรียบเทียบสถิติการฉ้อโกงประกันภัยในมลรัฐวิสเคาซิน (Wisconsin) ที่ยังไม่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย กับมลรัฐอื่นที่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ จากการที่มลรัฐวิสเคาซินไม่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ ทำให้สถิติข้อมูลเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยตั้งแต่อดีตมาจึงไม่มีการจัดเก็บบันทึกเป็นระบบเหมือนอย่างมลรัฐที่มีหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย จากการที่นักวิจัยใช้เวลารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยด้วยวิธีการขอข้อมูลจากศาลของเมืองต่างๆ ในมลรัฐวิสเคาซินทำให้ทราบว่า ในปี ค.ศ.2005 มี 21 คดีที่ถูกกล่าวหาว่าฉ้อโกงประกันภัยและนำไปสู่การฟ้อง 14 คดี ในจำนวนนั้นมี 3 คดีถูกยกฟ้อง ถูกจำหน่ายคดี

⁴² Nathan L. Taarud, "Insurance Fraud Bureau : Does Wisconsin Really Need One?," *Journal of Economic Crimes Management*, 4(Fall 2006)

3 คดี อยู่ระหว่างหมายจับ 1 คดี นอกนั้นจำเลยให้การรับสารภาพหรือให้การยอมรับโทษแต่ไม่ยอมรับว่าได้ทำผิดจริง (nolo contendere) จากสถิติข้อมูลดังกล่าวนี้ถูกเก็บรวบรวมมาจากเมืองต่างๆ ในมลรัฐวิสเคาซิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองเดน (Dane County) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมลรัฐที่มีประชากรมากกว่า 450,000 คน แต่กลับมีการกล่าวหาว่าข้อโกงประกันภัยเพียง 12 คดีนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1995 จนถึงปัจจุบัน หรือเฉลี่ยแล้วมีการกล่าวหาการข้อโกงประกันภัยเพียงปีละ 1 คดีเท่านั้น⁴³

มลรัฐไอโอว่า (Iowa) ก็เป็นอีกหนึ่งมลรัฐที่มีหน่วยงานข้อโกงประกันภัยมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1998 จนถึงปัจจุบัน แต่เนื่องจากการที่มีอาณาเขตติดกับมลรัฐวิสเคาซิน อีกทั้งมีกฎหมายประกันภัยใกล้เคียงกัน จึงถูกนำข้อมูลและสถิติคดีนำมาศึกษาเปรียบเทียบ จนทราบว่าในช่วงปีแรกของการก่อตั้งหน่วยงานข้อโกงประกันภัยในมลรัฐไอโอว่านั้น ปรากฏรายงานการข้อโกงประกันภัย 136 รายงาน และสามารถสอบสวนจนนำไปสู่การฟ้องคดีได้ถึง 11 คดี สุดท้ายมีอยู่ 4 คดีที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง จำนวนสถิติคดีเหล่านี้ได้เพิ่มขึ้นอย่างมากในปีต่อๆ มา โดยในปี ค.ศ.2002 หน่วยงานข้อโกงประกันภัยมลรัฐไอโอว่าได้รับรายงานต้องสงสัยว่ามีการข้อโกงประกันภัยเพิ่มขึ้นถึง 16% เมื่อเทียบกับปีที่แล้ว โดยมีถึง 393 รายงานที่มีการสอบสวนจนนำไปสู่การฟ้องคดีโดยพนักงานอัยการถึง 23 คดี และในที่สุดมีอยู่ 17 คดีที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง เมื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปเปรียบเทียบกับปริมาณประชากรของทั้งสองมลรัฐ แสดงให้เห็นว่า ทั้งที่มลรัฐไอโอว่ามีปริมาณประชากรน้อยกว่ามลรัฐวิสเคาซินถึง 55% แต่ปริมาณรายงานการข้อโกงประกันภัยกลับมีมากกว่ามลรัฐวิสเคาซินถึง 59%⁴⁴

เมื่อทำการเปรียบเทียบอัตราการข้อโกงประกันภัยที่ถูกตัดสินว่าผิดจริง กับจำนวนประชากรของแต่ละมลรัฐจำนวน 27 มลรัฐที่มีหน่วยงานข้อโกงประกันภัย กับมลรัฐวิสเคาซินที่ไม่มีหน่วยงานข้อโกงประกันภัยแล้วจะพบว่า มลรัฐวิสเคาซินมีอัตราส่วนการข้อโกงประกันภัยที่ถูกตัดสินว่าผิดจริงต่อจำนวนประชากรต่ำที่สุด กล่าวคือ ในทุกๆ ประชากร 100,000 คน จะมีการข้อโกงประกันภัยที่ถูกตัดสินว่าผิดจริง 0.26 คดี ซึ่งจัดว่าต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับอีก 27 มลรัฐ ทั้งที่เมื่อพิจารณาด้านประชากรแล้ว มลรัฐวิสเคาซินมีประชากรมากในลำดับที่ 11 คือ 5.4 ล้านคน แต่กลับมีอัตราส่วนน้อยกว่ามลรัฐเนบราสกาที่มีอัตราส่วนการข้อโกงประกันภัยที่ถูกตัดสินว่าผิดจริงต่อจำนวนประชากรอยู่ที่ 0.7 คดี ต่อประชากร 100,000 คน โดยมีล

⁴³ Ibid.

⁴⁴ Ibid.

รัฐเนบลาสก้ามีประชากรมากในลำดับที่ 22 คือ 1.7 ล้านคน หรือกล่าวโดยสรุปคือ มลรัฐวิสคาซินมีประชากรมากกว่ามลรัฐเนบลาสก้า 3 เท่า แต่กลับมีปริมาณคดีการชื้อโกงประกันภัยน้อยกว่ามลรัฐเนบลาสก้าเกือบ 3 เท่า⁴⁵

จากรายงานของสหรัฐอเมริกาที่นำเสนอข้างต้นนี้ เป็นการเปรียบเทียบปริมาณสถิติคดีของมลรัฐที่ไม่มีหน่วยงานสอบสวนการชื้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ กับหน่วยงานที่มีหน่วยงานสอบสวนการชื้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้มลรัฐที่มีประชากรจำนวนมากกว่า มีมูลค่าตลาดของธุรกิจประกันภัยมากกว่า แต่ไม่มีหน่วยงานสอบสวนการชื้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ ทำให้ตรวจพบการชื้อโกงประกันภัยน้อยกว่ามลรัฐที่มีประชากรน้อยกว่า มีมูลค่าตลาดของธุรกิจประกันภัยน้อยกว่า ดังนั้น จึงนำไปสู่ข้อสรุปได้ว่า มลรัฐที่มีมาตรการเกี่ยวกับการชื้อโกงประกันภัยทั้งมาตรการด้านกฎหมายเฉพาะ และมาตรการด้านหน่วยงานสอบสวนคดีการชื้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ จะทำให้สามารถบังคับใช้กฎหมายเรื่องนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่ามลรัฐที่ไม่มีมาตรการเฉพาะดังกล่าว อันจะทำให้ผู้บริหารรัฐสามารถรับทราบถึงสภาพปัญหาที่แท้จริงของอาชญากรรมชนิดนี้ในมลรัฐของตนได้ใกล้เคียงกับความจริงมากกว่า เพื่อประเมินสถานการณ์และหามาตรการป้องกันและปราบปรามต่อไป

⁴⁵ Ibid.